

На шляху до своїх страхів

PE URMELE FRICILOR NOASTRE

Оповідання, написані дітьми для дітей
Povești scrise de copii pentru copii

▲
Якщо ви хочете послухати ці історії, відскануйте цей код.

△
Dacă vrei să asculți aceste povești, scanează codul QR.

На шляху
до своїх
страхів

PE URMELE FRICILOR NOASTRE

Оповідання, написані дітьми для дітей
Povești scrise de copii pentru copii

Історії та ілюстрації в цій книзі належать 10 українським дітям, які створили їх на воркшопі творчого письма в Центрі стійкості та інновацій RIF у м. Бухарест.

Цей центр є частиною проекту підтримки та інтеграції українських дітей Фонду Terre des hommes у партнерстві з УВКБ ООН у Румунії.

2

Наша місія в Terre des hommes полягає в підтримці дітей-мігрантів задля того, щоб вони почувалися добре в країні, де вони були змушені знайти новий дім. Ми щасливі від того, що разом з ними втілюємо їхні ідеї в життя, а особливо радіємо, що ідеї цієї книги були їх власними.

Історії в цій книзі відредагувала Євгенія Лаута, яка захоплюється книгами та всім, що з ними пов'язано. Авторка проекту «Там. Де. Ми», що популяризує доступність української книги у світі. @Tam.De.Mu.

Євгенія має диплом психолога, є автором освітніх програм та арт-терапевтичних заходів. Мати двох дітей з України, вона вже два роки живе в Румунії, де вивчає румунську мову та бере активну участь в інтеграційних проектах для вимушено переміщених українців.

У воркшопі зі створення історій «Страшенно талановиті» Євгенія та діти вирішили написати історії про

свої страхи. «Тема страху була обрана не випадково, – каже Євгенія, – з початком війни українським дітям довелося зіткнутися з багатьма переживаннями, надто важкими для їхнього віку. Біль від втрати звичного способу життя, домівки, близьких людей і необхідність починати все спочатку в іншій країні залишили незабутній слід у дитячих душах. Одним із головних завдань воркшопу було створити такі казкові світи, де героям вдається успішно подолати свої страхи. Терапевтичний ефект виникає тоді, коли через долання труднощів у своїх розповідях діти вчаться стикатися з ними в реальному житті, набувають впевненості у власних силах і здібностях».

Poveștile și ilustrațiile din această carte aparțin celor 10 copii ucraineni, care le-au creat în cadrul unui atelier de scriere creativă, la Centrul de Reziliență și Inovare (Resilience and Innovation Facility), din București.

Acest centru este parte din proiectul de sprijin și integrare pentru copiii ucraineni al Fundației Terre des hommes, în parteneriat cu UNHCR România.

Misiunea noastră, la Terre des hommes, este să sprijinim copiii migranți să se simtă bine în țara în care au fost nevoiți să se refugieze. Ne bucurăm să le fim alături în a-și duce la bun sfârșit ideile, iar ideea acestei cărți a fost a lor.

Poveștile din această carte au fost editate de Evheniya Laută este pasionată de cărți și de tot ce are legătură cu cărțile. Ea este autoarea proiectului Acolo unde suntem noi, pentru popularizarea și accesibilitatea cărților ucrainene în întreaga lume.

© @Tam.De.My

(Acolo unde suntem noi).

Evheniya are o diplomă în psihologie și este creatoare de programe educaționale și evenimente de terapie prin artă. Mamă a doi copii, locuiește de doi ani în România, unde studiază limba română și participă activ la proiecte de integrare a ucrainenilor strămutați forțat.

În cadrul atelierului de creat povești „Înfricoșător de talentați”, Evheniya

și copiii au ales să scrie povești despre fricile lor. „Tema fricii nu a fost aleasă întâmplător”, spune Evheniya, „odată cu începutul războiului, copiii ucraineni au avut de înfruntat multe experiențe, mult prea dure pentru vârsta lor. Durerea pierderii vieții obișnuite, a caselor, a oamenilor și nevoia de a începe totul de la zero într-o altă țară și-a pus amprenta pe sufletul copiilor. Una dintre principalele sarcini ale atelierului a fost crearea acestor lumi de basm în care eroii reușesc să-și depășească fricile. Efectul terapeutic apare atunci când, depășind dificultățile din poveștile lor, copiii învață să le facă față în viața reală, câștigând încredere în forțele și abilitățile proprii”.

4

АВТОРИ: Артем Басманов, Даріна Башкатова, Аліна Шевчук, Марія Шусь, Микита Виговський, Ростислав Виговський, Софія Долочманчук, Тіна Стус, Варвара Дружиніна, Вячеслав Виговський

—

AUTORI: Artem Basmanov, Darina Bashkatova, Alina Shevchuk, Mariia Shus, Nikita Vygovsky, Rostislav Vygovsky, Sofia Dolomanchuk, Tina Stus, Varvara Druzhynina, Viacheslav Vygovsky.

EDITOR: Olga Mititelu | **DESIGNER GRAFIC:** Samira Sarah Natour

ЗМІСТ

КИТ-ОДИНАК
Басманов Артем, 11 років

12

МАГІЧНИЙ СВІТ
Доломанчук Софія, 11 років

22

МОЇ ОЛЛІ
Стус Тіна, 13 років

48

ДОВІРСЯ МЕНІ
Башкатова Даріна, 13 років

58

РОЗБИТЕ СКЛО
Шевчук Аліна, 13 років

70

ПРИГОДИ БОРИ ТА ГАРБІ
Шусь Марія, 9 років

86

ПРИГОДИ БОРИ ТА ГАРБІ
Виговський Ростислав, 11 років

96

ТЕЙЛ І МІСТЕР ЧАК
Виговський Микита, 9 років

112

ЕГОР В КРАЇНІ СМАКОТИ
Виговський Вячеслав, 9 років

122

CUPRINS

MOTANUL SINGURATIC
Artem Basmanov, 11 ani

O LUME MAGICĂ
Sofia Dolomanchuk, 11 ani

MO & OLLI
Tina Stus, 13 ani

AI ÎNCREDERE ÎN MINE
Darina Bashkatova, 13 ani

STICLĂ SPARTĂ
Alina Shevchuk, 13 ani

AVENTURILE LUI BORA ȘI GARBY
Mariia Shus, 9 ani

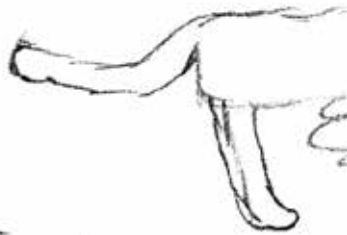
TEAMA DE VAMĂ
Rostislav Vygovsky, 11 ani

THEIL ȘI DOMNUL CHUCK
Nikita Vygovsky, 9 ani

EGOR ÎN ȚARA MÂNCĂRII
Vygovsky Viacheslav, 9 ani

Юним читачам:

Ці казки написані
вашими однолітками.
Можливо, в них ви
познайомитеся з героями,
дуже схожими на вас самих.
Їх об'єднує те, що всі вони
зустрілися з власним страхом,
а завдяки чому і кому кожен
з ним впорався, ви зможете
дізнатися на сторінках цієї книги!
Приємного занурення
в казкові пригоди!

Юним авторам:

Знайте, що немає нічого
неможливого. Справжня магія
з'являється нізвідки саме там, де на
неї чекають. Коли у вашій фантазії
народжуються нові світи з досі
невідомими героями, які потім
надихатимуть інших людей — саме тоді
ви й стаєте справжніми чарівниками.
Нехай ваш талант сяє і примножується!

Тієї...
...інше...
...октора Сквеля, який...
...сферичними над ка...
...решає на... Телепорт...

Pentru tinerii cititori:
Acele povești sunt scrise de copii ca voi. S-ar putea să întâlniți personaje care sunt foarte asemănătoare cu voi. Ceea ce le unește este că toate s-au confruntat cu propria frică, iar în paginile acestei cărți veți afla ce și cine i-a ajutat să facă față fricii.
Bucurați-vă de o lectură fabuloasă!

Pentru tinerii autori:
Să știți că nimic nu este imposibil. Magia adevărată apare de nicăieri, acolo unde este așteptată.
Când imaginația ta creează lumi noi, cu personaje necunoscute, care îi vor inspira pe alții - atunci devii un adevărat magician.
Fie ca talentul vostru să vă ghideze calea!

Юним дорослим:

Ви тримаєте в руках незвичайну збірку казок. Їх авторами є діти з різних куточків України, сім'ї яких були вимушені залишити свої домівки після початку повномасштабного вторгнення країни-агресора. Впродовж тижневого ворк-шопу зі сторітеллінгу «**Страшенно талановиті**», що проходив у центрі стійкості і інновацій (RIF) при організації Terre des Hommes, дітям було запропоновано написати та проілюструвати казку про найпотаємніші страхи. Як результат – добірка яскравих історій різноманітних жанрів та сюжетних ліній. Проте несподіваними виявилися власне обрані авторами **страхи**.

Діти написали зовсім не про монстрів під ліжками, мерзотних клоунів, павуків чи зомбі. Всі вони без будь-яких домовленостей обрали такі глибинні страхи, що можуть зачати всередині кожного з нас.

8

Страх **зради**, страх **відчуження**, страх **самотності**, страх **втрати**, страх **смерті**, страх **жити і радіти**... Зовсім недитячі тривоги та дорослі **почуття**, але разом з ними – віра в **безкорисне** добро, справжню **дружбу** та щиру **любов**. Незважаючи на будь-які обставини, **серця** цих маленьких людей залишаються **відкритими**, сповненими **турботи і людяності**.

А їх жвавий розум та розквітаючий письменницький талант створили для вас ці унікальні казки, які не залишать нікого байдужим!

Євгенія Лаута, ведуча воркшопу «**Страшенно талановиті**», де українські діти створювали історії з цієї книги.

Pentru cititorii adulți:

Țineți în mâini o colecție neobișnuită de povești. **Autorii lor sunt copii din diferite părți ale Ucrainei**, ale căror familii au fost forțate să își părăsească casele după ce țara agresoare a lansat o invazie la scară largă. În timpul atelierului de creat povești „**Înfrișător de talenți**”, în cadrul Centrului de Reziliență și Inovare, din București, al Fundației Terre des hommes. Copiii au avut de scris și ilustrat o poveste despre cele mai profunde temeri ale lor. Rezultatul a fost o colecție de povești colorate de diferite genuri și scenarii. Cu toate acestea, chiar fricile alese de autori au fost **neașteptate**.

Copiii nu au scris despre monștri de sub paturi, clovni înfiorători, păianjeni sau zombi. Cu toții, fără a se pune de acord înainte, au ales să scrie despre frici profunde care se pot ascunde în fiecare dintre noi.

Au scris despre frica de **trădare**, frica de **înstrăinare**, frica de **singurătate**, frica de **pierdere**, frica de **moarte**, dar și frica **de a te bucura de viață**. Toate acestea nu sunt deloc angoase copilărești, ci sunt **emoții** pe care cu toții le putem simți. Poveștile despre frici vorbesc însă și despre credința în **bunătatea dezinteresată**, prietenia adevărată și **iubirea** sinceră. În ciuda oricăror circumstanțe, **inimile** acestor oameni mici rămân **deschise**, pline de grijă și **umanitate**.

Iar mințile lor pline de viață și talentul scriitoricesc au creat pentru voi aceste povești unice care nu vor lăsa pe nimeni indiferent!

Evheniya Lauta, gazda atelierului „Înfrișător de talenți”, în cadrul căruia copiii ucraineni au creat poveștile din această carte.

перетворюється на чорне, а очі починають з
о cicatrice deasupra
la ochiului stâng și dă
pe labela mea de el pentru
eu stau lângă șemineu și mă încălzesc cu o ceașcă caldă de ceai.

eu stau lângă șemineu și mă încălzesc cu o ceașcă caldă de ceai.
eu stau lângă șemineu și mă încălzesc cu o ceașcă caldă de ceai.
eu stau lângă șemineu și mă încălzesc cu o ceașcă caldă de ceai.

eu stau lângă șemineu și mă încălzesc cu o ceașcă caldă de ceai.
eu stau lângă șemineu și mă încălzesc cu o ceașcă caldă de ceai.
eu stau lângă șemineu și mă încălzesc cu o ceașcă caldă de ceai.

eu stau lângă șemineu și mă încălzesc cu o ceașcă caldă de ceai.
eu stau lângă șemineu și mă încălzesc cu o ceașcă caldă de ceai.
eu stau lângă șemineu și mă încălzesc cu o ceașcă caldă de ceai.

și prietena mea, Isabelle, în cărușoacă zelela trawa zğınalasa pđ krațălamy ro
та випливає з бутонів білі та рожеві квітки са. Ce poate fi mai plăcut de
я пилюно двиллясь на нього. Важкобіт. П

că știu scut în timpul exploziei centralei nucleare de la Cernobîl. П
та випливає з бутонів білі та рожеві квітки са. Ce poate fi mai plăcut de
я пилюно двиллясь на нього. Важкобіт. П

ce poate fi mai plăcut de
я пилюно двиллясь на нього. Важкобіт. П

Кіт-одинак

✎ Артем Басманов

11
РОКІВ

Незнайомий запах

Жив-був білий кіт на ім'я Тім. Усі його боялися, бо на лівому оці у нього був шрам, а на передніх лапах — крила. Це сталося через те, що він народився під час вибуху на Чорнобильській атомній електростанції. Через свій незвичайний вигляд кіт уникав суспільства і жив сам по собі.

12

Одного разу Тім, як зазвичай, йшов до м'ясної крамниці, щоб підкріпитися відходами. Він підійшов до улюбленого сміттевого бака і відчув незнайомий запах. Озираючись, побачив чорну маску і зрозумів, що це небезпека, і треба тікати щодуху. Але не встиг — його раптом вдарило електрикою, і все навколо потемніло...

У доктора Сквея

Тім опритомнів у клітці, яка стояла між двома незрозумілими приладами, підключеними шлангами до прозорої бочки зі світлою червоною рідиною. На стіні висіли світлини з номерами котів. Тім побачив своє фото з номером 51. Він ще не знав, що опинився в лабораторії док-

Motanul singuratic

✎ Artem Basmanov

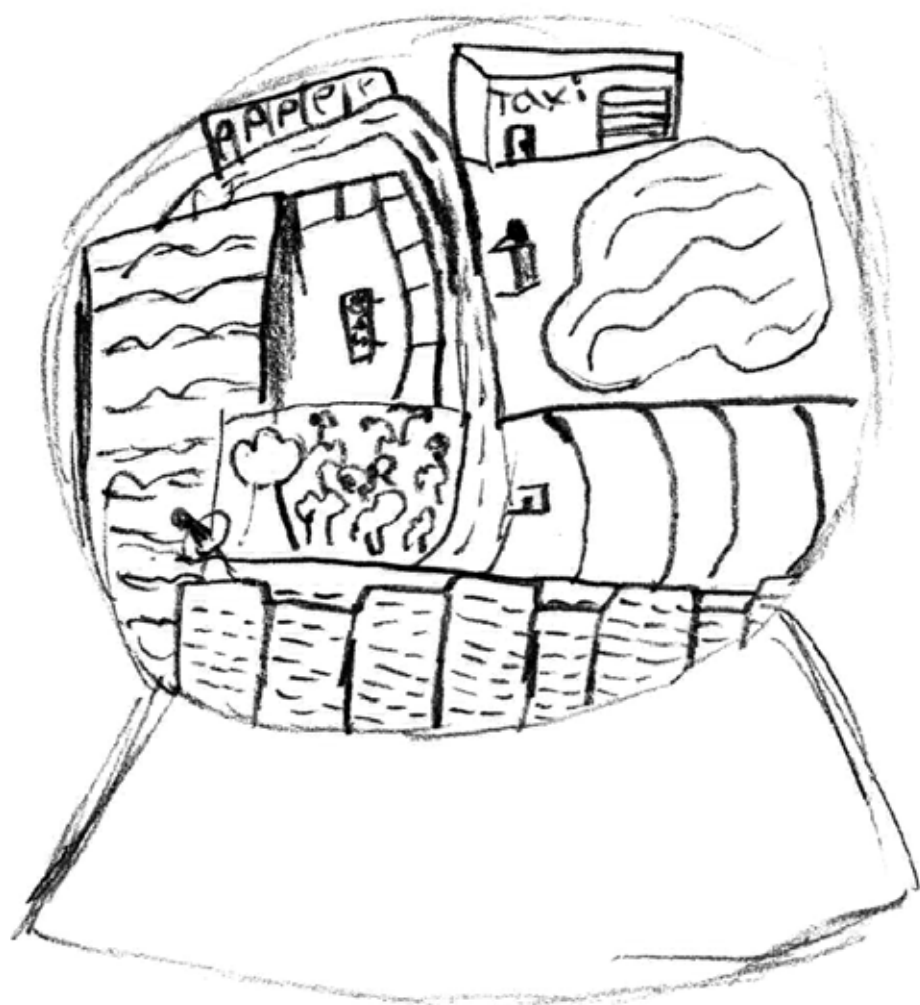
Miros nefamiliar

A fost odată ca niciodată un motan alb pe nume Tim. Toată lumea se temea de el pentru că avea o cicatrice deasupra ochiului stâng și aripi pe labele din față. Asta pentru că s-a născut în timpul exploziei centralei nucleare de la Cernobîl. Din cauza aspectului său neobișnuit, motanul evita societatea și trăia pe cont propriu.

Într-o zi, Tim, ca de obicei, mergea la măcelărie pentru a se hrăni cu resturi. S-a apropiat de coșul său preferat și a simțit un miros necunoscut. Când s-a uitat în jur, a văzut o mască neagră. Atunci și-a dat seama că era în pericol și că trebuia să fugă cu toate puterile sale. Dar nu a avut timp. A fost lovit brusc de un șoc electric și totul în jurul său s-a întunecat.

La doctorul Skwey

Tim s-a trezit într-o cușcă care se afla între două dispozitive ciudate, conectate prin furtunuri la un butoi transparent cu un lichid roșu incandescent. Pe perete erau poze cu pisici cu numere pe ele. Tim și-a văzut fotografia cu numărul 51. În acel moment încă nu știa că se afla în laboratorul doctoru-

Раптом з обох приладів
Тіма осліпило потужним

СПАЛАХОМ.

ВІН ЗАМРУЖИВСЯ,
а коли розплющив очі,

то зрозумів,
що

падає
з
неба.

Dintr-o dată,
o lumină puternică

l-a orbit

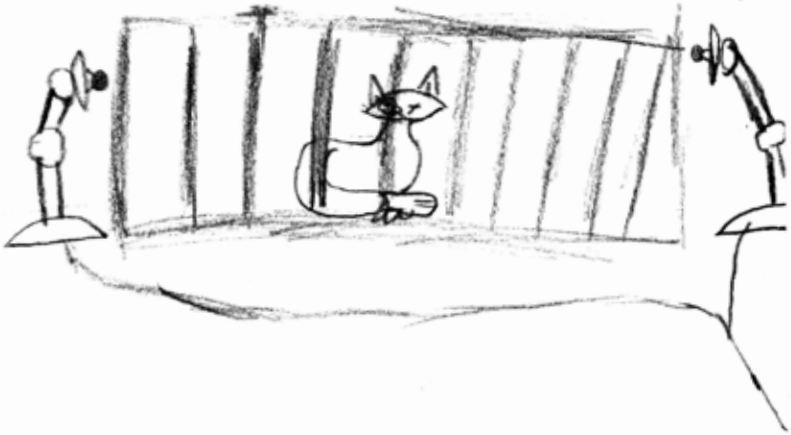
pe Tim din ambele dispozitive.

A STRÂNS OCHII, iar când i-a deschis,
și-a dat seama

că
era în
cădere
liberă

din cer.

тора Сквея, який проводив нелегальні експерименти над котами — зменшення фізичної маси, телепортації та збільшення мозкової активності.

Нове життя

Раптом з обох приладів Тіма осліпило потужним спалахом. Він замружився, а коли розплющив очі, то зрозумів, що падає з неба. Під собою кіт побачив ціле місто, але набагато менше звичайного. У цьому місті було велике поле, озеро та кілька багатоповерхівок. Він злякався, що зараз розіб'ється, але впав у стіг м'якої бавовни, яка росла на полі. Коли Тім подивився вгору, то виявив, що все місто знаходиться під скляним куполом і зрозумів, що цього разу одному йому не впоратися, знадобиться допомога.

16

Перший друг

Коли Тім спробував вибратися з поля, то побачив білу кішку з чорним наполовину відірваним вухом. Вона була одягнена в чорно-бордовий костюм із написом «Польовий постовий», а на шиї у неї був якийсь нашійник із червоною лампочкою, який слугував голосовим апаратом. Кішка підійшла до Тіма і запитала:

— Ти, мабуть, новенький? Я Клякса, 38-а. Ось тримай — одягай і ходімо! — і простягнула йому такий самий костюм, як на ній.

lui Skwey. Acesta făcea experimente ilegale pe pisici pentru micșorarea corpului fizic, teleportare și creșterea activității cerebrale.

O viață nouă

Dintr-o dată, o lumină puternică l-a orbit pe Tim din ambele dispozitive. A strâns ochii, iar când i-a deschis, și-a dat seama că era în cădere liberă din cer. Sub el, motanul a văzut un oraș întreg, dar mult mai mic decât unul obișnuit. În acest oraș erau un câmp mare, un lac și câteva clădiri înalte. I-a fost teamă că se va prăbuși, dar a căzut într-un lan de bumbac moale, pe un câmp.

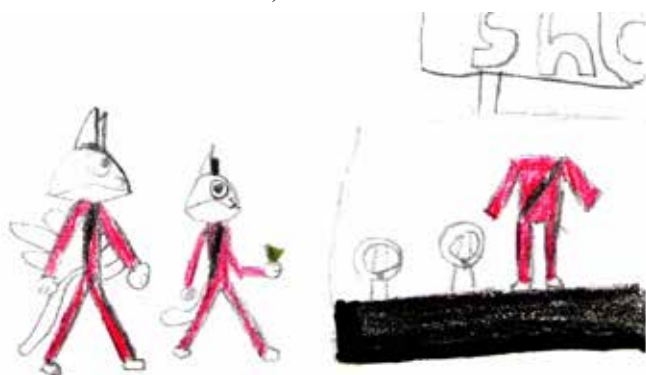
Când Tim și-a ridicat privirea, a constatat că întregul oraș se afla într-o cupolă de sticlă. Atunci și-a dat seama că de data aceasta nu va putea să se descurce singur și că va avea nevoie de ajutor.

Primul prieten

Când Tim a încercat să iasă de pe câmp, a văzut o pisică albă cu o ureche neagră pe jumătate smulsă. Era îmbrăcată într-un costum negru cu vișiniu, etichetat „Gardianul câmpului”. Pisica avea un fel de zgardă în jurul gâtului cu un bec roșu care servea drept cutie vocală.

Pisica s-a apropiat de Tim și l-a întrebat:

- Ești nou? Eu sunt Klaxa, numărul 38.

Тім не зміг їй відповісти, і йому нічого не залишалося, як одягнути костюм і піти за нею.

У місті

Кішка одягнула на мене такий самий нашійник, завдяки якому я зміг говорити з іншими жителями міста, а також із вами.

Вона розповіла, що нас було зменшено доктором Сквеєм і телепортовано всередину скляної кулі, яка стримувала наші розміри. Але єдине, що він зробив корисного — це збільшив наш інтелект, завдяки якому ми зможемо звідси втекти на волю.

Клякса познайомила мене з іншими котами, серед яких був винахідник номер 14 — рудий кіт на ім'я Усик. Саме він придумав ідею з голосовими нашійниками і костюмами з бавовни, які захищали від штучного світла ламп під куполом. На подив, нові друзі не злякалися мого зовнішнього вигляду, а навпаки — сказали, що це нам допоможе.

Перший політ

Клякса запитала мене:

— Ти вмієш літати?

— Не вмію... — відповів я.

— Тоді потрібно обов'язково цьому навчитися, щоб здійснити наш план.

Ми пішли до лабораторії — там мені швидко виготовили легкий костюм, і я почав тренуватися.

У секретному приміщенні встановили величезний вентилятор, який утримував мене в повітрі. Моє завдання полягало в тому, щоб навчитися використовувати свої

Aceasta i-a înmânat apoi un costum exact ca cel pe care îl purta ea:

- Poftim, îmbracă-l și hai să mergem!

Tim nu i-a putut răspunde, așa că nu a avut de ales decât să îmbrace costumul și să o urmeze.

În oraș

Pisica mi-a prins o zgardă ca a ei și asta mi-a permis să vorbesc cu locuitorii orașului, dar și cu voi, cititorii.

Mi-a spus că am fost micșorați de doctorul Skwey și teleportați într-un glob de sticlă. Dar singurul lucru util pe care l-a făcut a fost să ne sporească inteligența, astfel încât să putem evada de aici în sălbăticie.

Klaxa mi-a făcut cunoștință cu restul pisicilor, printre care și inventatorul cu numărul 14, un motan roșcat pe nume Usik. El a fost cel care a venit cu ideea gulerelor vocale și a costumelor de bumbac care ne protejau de lumina artificială a lămpilor din cupolă.

În mod surprinzător, noii mei prieteni nu au fost speriați de aspectul meu, dimpotrivă, au spus că ne va ajuta.

Primul zbor

Klaxa m-a întrebat:

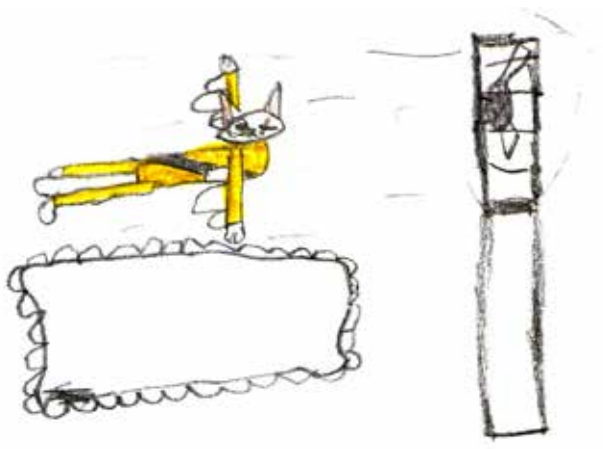
- Știi să zbori?

- Nu știu... i-am răspuns eu.

- Atunci trebuie neapărat să înveți. Planul nostru trebuie să reușească.

Ne-am dus la laborator, unde mi-au confecționat rapid un costum ușor și am început să mă antrenez.

Într-o cameră secretă, a fost montat un ventilator uriaș pentru a mă ține în aer. Sarcina mea era să învăț cum să-mi folosesc aripile. Și, iată, că după treisprezece încercări eșuate, am reușit, în sfârșit, să decolez singur.

крила. Після тринадцяти невдалих спроб я нарешті зміг злетіти самостійно.

Втеча

Після того, як я навчився літати, мені показали наш план, за яким я мав полетіти над озером із бомбою-приліпалою в зубах до найуразливішого місця купола.

Коли я перелетів через озеро, усі котів попросили розійтись по домівках. Я приклав бомбу до купола і натиснув на кнопку — почався відлік: 10, 9, 8, 7, 6, 5, 4, 3, 2, 1, ііііі...

На жаль, я не встиг відлетіти на достатню відстань і знепритомнів від вибухової хвилі.

Свобода

Розплющивши очі, я виявив, що в мене перебинтована лапа, мій костюм порваний, а нашійник зламаний. Біля мене стояли мої друзі, які розповіли мені, що наша втеча вдалася — бомба підірвала купол і разом із тим усі прилади в лабораторії доктора Сквея. Більше він не міг проводити своїх експериментів. Друзі подарували мені новий нашійник, і разом ми побудували великий дім, у якому вистачило місця для мене і всіх моїх п'ятдесяти друзів.

Evadarea

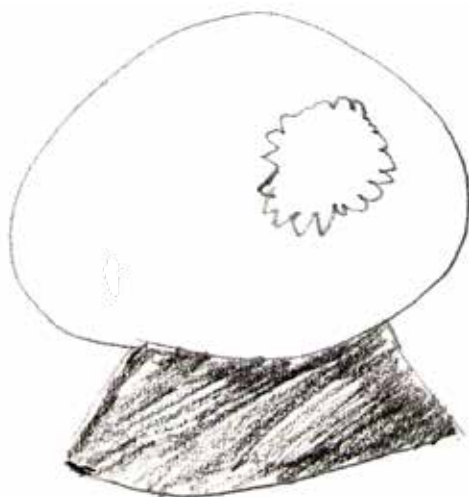
După ce am învățat să zbor, mi-au explicat planul nostru. Trebuia să zbor peste un lac, cu o bombă specială între dinți, până la cel mai vulnerabil punct al cupolei.

În momentul în care am ajuns deasupra lacului, toate pisicile au fost rugate să se adăpostească în casele lor. Am pus bomba pe cupolă și am apăsat butonul. Numărătoarea inversă a început: 10, 9, 9, 8, 7, 7, 6, 6, 5, 4, 3, 2, 2, 1 șiiii....

Ah, din păcate, nu m-am îndepărtat suficient și am leșinat din cauza valului de explozie.

Libertate

Când am deschis ochii, am constatat că laba mea era bandajată, costumul era rupt, iar zgarda specială spartă. Prietenii mei erau lângă mine și mi-au spus că evadarea noastră a avut succes: bomba a aruncat în aer cupola și toate instrumentele din laboratorul doctorului Skwey. El nu-și va mai putea efectua experimentele. Prietenii mei mi-au dat o zgardă nouă și împreună am construit o casă mare, cu suficient loc pentru mine și pentru toți cei cincizeci de prieteni noi ai mei.

Магічний світ

✍ Софія Доломанчук

22

У маленькому селі стояв величезний дім. Поруч з ним розкинувся зелений пишний сад. Там було багато дерев, які починали розквітати та випускати з бутонів білі та рожеві квітки, висока зелена трава згиналася під краплями роси, а пташки заповнювали увесь простір своїм музичним співом.

Саме зараз у цьому ранковому саду під деревом сиділа дівчина і плела віночок з жовтих кульбаб, що тільки но почали розквітати. Легкий вітерець колихав її біле наче сніг волосся, а яскраво зелені очі здавалося світяться на сонечку як два смарагди. Білошкіре ніжне обличчя з легким рум'янцем на щоках спокійно дивилося за працю витончених пальців, що уміло плели віночок, а кутки її губ були злегка підняті у легкій посмішці.

Еліс, так звали цю дівчинку, дуже любила таку приємну тишу, яку порушував тільки спів пташок і шелест

O lume magică

✎ Sofia Dolomanchuk

11
ANI

Într-un sat mic se afla o casă imensă. Lângă ea era o grădină verde și luxuriantă. Erau mulți copaci care începeau să înflorească, eliberând din bobocii lor flori albe și roz. Iarba înaltă și verde se înclina sub picăturile de rouă, iar păsările umpleau întregul spațiu cu cântecul lor melodios.

23

Sub unul dintre copacii acestei grădini matinală stătea o fată, împletind o cunună de pădăii galbene care abia începeau să înflorească. O briză ușoară îi răvășea părul alb ca zăpada, iar ochii ei verzi strălucitori păreau să strălucească în soare ca două smaralde. Fața ei albă și delicată, cu o ușoară roșeață pe obraji, privea cu calm munca degetelor ei grațioase, care împloteau cu pricepere coronița, iar colțurile buzelor ei erau ușor ridicate într-un zâmbet.

Alice, acesta este numele fetei, era atrasă de liniștea plăcută întreruptă doar de cântecul păsărilor și de foșnetul vântului. Această liniște nu era ca cea din marele oraș de lângă satul în care stătea.

вітру. Ця тиша була не така, як у великому місті, поруч з цим селом. У місті було шумно. Гул від машин і автобусів, кудись поспішають люди, розмовляючи на ходу. Яскраві реклами гучно озвучували про розпродаж, школярі гомоніли про уроки, всі завжди кудись поспішали... Еліс же напроти, любила ранковий спокій природи. Уся ця міська метушня тиснули на дівчину – їй було незатишно, тому вона ставала розсіяна і почувалася не на своєму місці.

Еліс, нічого не знала про своїх батьків. Її господиня Нелоквер забороняла розмовляти на цю тему. Лиш одного разу вона проговорилася дівчині, що її підкинули на поріг без жодних документів та навіть записки. Через це Еліс не захотіли оформлювати в поліції, куди господиня принесла її немовлям, а згодом і в школу не прийняли. Тому Нелоквер нічого не залишалося, окрім як виховувати дівчину на власний розсуд.

24

– Еліс, вже шоста година! Чому я не бачу тебе із торбою у руках біля автобуса?! - від плетіння віночка Еліс відірвав голос Нелоквер.

– Уже іду, пані Нелоквер! - крикнула дівчина, і піднявшись побігла до хати збирати торбину на базар.

Швидко зібравши торбину, Еліс пішла до автобусної зупинки. Вона не дуже любила торгувати на базарі. Загалом, там не було такої метушні як у місті, але дуже часто голосно сперечалися покупці з продавцями щодо ціни товару. Еліс це також не обходило стороною, і вона майже завжди програвала у цих суперечках. Тому їй доводилося залишатися там набагато довше, ніж було заплановано.

В цей день дівчина як завжди прийшла на звичне місце і розклала свій товар. Потрохи почали підходити перші

Orașul era zgomotos. Erau multe mașini și autobuze, pe străzi erau oameni care se grăbeau, vorbeau pe fugă. Reclamele luminoase anunțau cu voce tare vânzările, școlarii se grăbeau la lecții, toată lumea era mereu grăbită să ajungă undeva.

Alice, dimpotrivă, iubea liniștea naturii dimineața. Toată agitația orașului o apăsa. Nu se simțea confortabil, așa că devenea distrasă și se simțea nelalocul ei.

Alice nu știa nimic despre părinții ei. Stăpâna ei, Nelokver, îi interzisese să vorbească despre asta. O singură dată, mai demult, i-a spus că a fost lăsată în pragul ușii ei fără niciun act și nici măcar un bilet. Din această cauză, Nelokver nici nu a înregistrat-o la poliție, iar mai târziu nu a fost acceptată la școală. Așa că stăpâna nu a avut de ales decât să o crească pe fată așa cum a crezut de cuviință.

– Alice, e ora șase! De ce nu te văd cu coșul tău lângă autobuz?

Vocea lui Nelokver o distrage pe Alice de la împletitul coroniței.

– Vin, doamnă Nelokver!, a strigat fata și a fugit în casă să strângă coșul pentru piață.

După ce a strâns repede coșul, Alice s-a dus la stația de autobuz. Nu-i prea plăcea să vândă la piață. Foarte des clienții se certau zgomotos cu vânzătorii în legătură cu prețul mărfurilor. Nici pe Alice nu o ocoleau aceste certuri și, din păcate, aproape întotdeauna pierdea. Așa că trebuia să stea acolo mult mai mult decât planificase inițial.

În această zi, fata, ca de obicei, a venit la locul obișnuit și și-a așezat bunurile. Treptat, primii clienți au început să se apropie, iar comerțul a început. După câteva ore de muncă, Alice a

Еліс же напроти,
любила ранковий спокій природи

Уся ця міська метушня тиснула на дівчину –
їй було незатишно,
тому вона ставала розсіяна

і почувалася не на СВОЄМУ МІСЦІ.

Alice, dimpotrivă,
iubea liniștea naturii dimineața.

Toată agitația orașului o apăsa.
Nu se simțea confortabil,
așa că devenea distrasă
și se simțea NELALOCUL EI.

покупці, і розпочалася торгівля. Після кількох годин роботи у Еліс скінчилися запаси, і вона спустилася в підвал за новими. Складаючи у корзину все необхідне, дівчина помітила в кутку якийсь блискучий предмет, проте нагорі вже чекали покупці, тож вона вирішила повернутися сюди пізніше. Нажаль, через втому дівчина забула про свої наміри, аж поки через декілька днів знову не опинилася на базарі і знову не побачила загадковий блиск у підвалі. Цього разу Еліс вирішила не зволікати і підійти ближче. Відсунувши брудні ганчірки та банки, які затуляли світло, Еліс побачила дивний предмет. Дівчина простягнула руку, але як тільки доторкнулася до нього, перед нею несподівано відкрився портал з золотою оправою та чудернацькими візерунками. Спершу вона не повірила, що він може бути справжнім, однак дивлячись у його темну глибину, зрозуміла – це реальність. Раптом блискучий предмет кудись зник, а портал почав стрімко зменшуватися. З одного боку її допитливість підштовхувала швидко забігти всередину, а з іншого – вона побоювалася, що опиниться у вічній темряві, і ніколи в житті вже не побачить сонячні промені та не почує спів пташок. Тим часом прохід ставав все меншим і меншим. Тому Еліс, вагаючись ще мить, зібрала всю свою сміливість і стрибнула в портал, коли він майже зачинився до кінця.

Темрява... Еліс не одразу зрозуміла, що відбувається, оскільки не відчувала нічого матеріального. Дівчина сумнівалася – чи вона падає, чи просто парить у просторі. У Еліс перед очима промайнуло все її 13-річне життя та всі можливі сценарії, коли раптом вона відчула легкий поштовх і впала на щось тверде й вологе. Вона відкрила очі, звикла до світла й побачила, що сидить на траві серед незвичайного лісу з неймовірно красивими невідомими

rămas fără marfă și a coborât în pivniță pentru a face rost de mai multă marfă. În timp ce puneă tot ce avea nevoie în coș, a observat un obiect strălucitor în colț. Clienții însă o așteptau la etaj, așa că a decis să revină mai târziu la obiectul necunoscut. Alice era obosită așa că, mai târziu, a uitat de intențiile ei. Dar câteva zile mai târziu, când s-a întors la piață, a văzut obiectul misterios din pivniță. De data aceasta, Alice nu a mai zăbovit și s-a apropiat. Dând la o parte cârpele murdare și borcanele care acopereau lumina, Alice a văzut obiectul ciudat. Și-a întins mâna, dar de îndată ce l-a atins, un portal cu o ramă aurie și modele ciudate s-a deschis brusc în fața ei. La început, ea nu a crezut că ar putea fi real, dar pe măsură ce a privit în adâncurile sale întunecate, și-a dat seama că era real. Brusc, obiectul strălucitor a dispărut undeva și portalul a început să se micșoreze rapid. Pe de o parte, curiozitatea o îndemna să intre repede înăuntru, dar, pe de altă parte, se temea că va ajunge în întunericul etern și nu va mai vedea niciodată lumina soarelui sau nu va mai auzi păsările cântând. Între timp, portalul devenea din ce în ce mai mic. Așa că Alice, ezitând doar o clipă în plus, și-a adunat tot curajul și a sărit în portal când acesta era pe punctul de a se închide complet.

Întuneric. Alice nu și-a dat seama imediat ce se întâmplă, deoarece nu simțea nimic material. Nu înțelegea: cade sau doar plutește în spațiu? Toată viața ei de 13 ani și toate scenariile posibile îi treceau prin fața ochilor, când deodată a simțit o ușoară zdruncinătură și a căzut pe ceva tare și umed.

A deschis ochii, s-a obișnuit cu lumina și a văzut că stătea pe iarbă în mijlocul unei păduri neobișnuite, cu plante necunoscute, incredibil de frumoase. Alice a fost uimită să vadă copaci de diferite forme și culori: cu scoarță albă și frunze albastre, cu scoarță maro închis și frunze galbene, erau chiar copaci cu scoarță neagră și frunze albe.

рослинами. Еліс з подивом розглядала дерева різноманітних форм і кольорів: з білою корою і синім листям, темно-бордовою корою та жовтим листям, були навіть із чорною корою і білим листям. Аж раптом Еліс почувла хруст і різко опинилася догори дригом, чимось щільно затиснута. Трохи оговтавшись, вона побачила яскраво-жовті очі з вузькими зміїними зіницями, які пильно дивилися на неї. На гілці лежав хлопець із довгим чорним волоссям, що спадало йому на спину. Йому було років п'ятнадцять-шістнадцять на вигляд. Але хоча верхня частина його тіла була людською, замість ніг випростовувався довгий отруйно-зелений хвіст. Еліс зрозуміла, що саме цим хвостом хлопець обвив і знерухомив її.

– Що робить маленька дівчинка у нас на території? З якого ти королівства? - холодний голос юнака із шиплячими нотками змусив Еліс знову подивитися в яскраво жовті очі.

30

– Привіт?...Вибач я...не знаю жодного королівства - відповіла дівчина, відкрито розглядаючи обличчя її співрозмовника.

– Не заговорюй мені ікла! Якщо ти не пам'ятаєш, то наги здібні відчувати магічний потік. Я два рази не повторюю, відповідай на запитання! – роздратовано відказав наг, трохи сильніше стиснувши кільця, якими обвив Еліс.

– Ауч!... Відпусти будь ласка! Я правда нічого не знаю про королівства. Але, якщо ти кажеш що ти наг, то я людина! Я опинилася тут зовсім випадково, і злих намірів зовсім не маю! - вигукнула Еліс, відчувши, що їй починає бракувати повітря.

– Почекай...Як це...Л-людина?! - від несподіванки наг сильніше зжав кільця на тілі дівчини, проте побачивши, що вона задихається, швидко послабив хватку. –

Deodată, Alice a auzit un scârțâit și s-a trezit cu capul în jos, înfășurată strâns în jurul a ceva. Când și-a revenit, doi ochi galbeni strălucitori, cu pupile înguste ca de șarpe, se uitau la ea. Un băiat cu păr lung și negru care îi cădea pe spate stătea întins pe o creangă. Părea să aibă în jur de 15 sau 16 ani. Dar, deși partea superioară a corpului său era umană, în loc de picioare, se întindea o coadă lungă, de un verde aprins otrăvitor. Alice și-a dat seama că această coadă era cea pe care tipul o înfășurase în jurul ei și o imobilizase.

– Ce face o fetiță pe teritoriul nostru? Din ce regat ești tu? Vocea rece cu note șuierătoare a tânărului a făcut-o pe Alice să se uite din nou în ochii galbeni strălucitori.

– Ăă, bună!... Îmi pare rău, eu... nu cunosc niciun regat, răspunse fata, scrutând cu atenție chipul interlocutorului ei.

– Nu încerca să mă păcălești! Dacă nu-ți amintești, naga sunt capabili să simtă fluxul magic. Nu repet de două ori, răspunde la întrebare!, spuse naga iritat, strângând un pic mai tare inelele din jurul lui Alice.

– Au!... Dă-mi drumul, te rog! Chiar nu știu nimic despre regate. Dar dacă spui că ești un naga, atunci eu sunt om! Am ajuns aici din întâmplare și nu am nicio intenție rea! , exclamă Alice, simțindu-se puțin fără suflare.

– Stai... Cum adică... U-umană?! De uimire, naga își întetise strânsoarea pe corpul fetei, dar când văzu că aceasta găfâia, își slăbi repede coada. Dar asta e imposibil! În primul rând, oamenii nu pot apărea întâmplător aici, iar în al doilea rând, îți pot simți magia!

– Mulțumesc, dar oamenii au magie? - întrebă fata surprinsă.

– Asta e chestia, nu au! Dar... dar tu o ai... însă e ceva diferit la ea. Nu am mai văzut un asemenea flux de magie până acum, spuse naga gânditor.

– Ce vom face?, Alice se uită din nou la coada verde-veni-noasă.

Але це неможливо! По-перше, люди не можуть випадково тут з'явитися, а по-друге, я відчуваю твою магію!

– Дякую, але хіба у людей є магія? - здивовано спитала дівчина.

– У тому і справа, що ні! Але ...але у тебе вона є...почекай, так вона насправді є...але вона якась...інша? Я ніколи досі не бачив подібний потік магії. - задумливо промовив наг.

– І що ми будемо робити? - Еліс знову розглядала отруйно-зелений хвіст нага.

– Хмм...Добре запитання. Але не думай, я тебе відпускати не збираюсь. Було б добре дізнатися, хто ти така. Бо у людей немає магії взагалі, а у магічних рас, котрих я знаю, а знаю я багато, магія зовсім інша.

– Я нічого не знаю про цей світ, ти зможеш мені про нього трохи розповісти?

– Так, могу, але не більше основної інформації, не чекай від мене розповідей про наші таємниці. - відказав наг, розтискаючи кільця і обережно ставлячи дівчину на вологу траву.

– До речі, як тебе звати?

– Еліс. А тебе?

– Хессоро. Зараз ми підемо до Старшої відьми, тільки вона зможе у цьому розібратися. По дорозі я розповім про місце, в яке ти потрапила.

– Дякую, Хессоро.

– Пішли, невідома!

На це Еліс лиш посміхнулася. Так вони розпочали свою дорогу до Старшої відьми. Усю дорогу Хессоро, як і обіцяв, розповідав дівчині про Магічний світ та його звичаї. З подивом Еліс дізналася, що людська раса не єдина, а одна з дванадцяти існуючих. На відміну від людей, магічні жителі знають про існування інших рас, вони вивчають їхню історію та традиції.

- Hmm... Bună întrebare. Dar să nu crezi că te voi lăsa să pleci. Ar fi frumos să știi cine ești. Oamenii nu au magie de loc, iar creaturile magice pe care le cunosc, și cunosc multe, să știi, au un alt fel de magie.
- Dar eu nu știu nimic despre această lume, poți să-mi spui câte ceva despre ea?
- Da, pot, dar nu mai mult decât informații de bază, nu te aștepta să-ți spun despre secretele noastre, răspunse naga, desfăcând inelele și așezând-o ușor pe față pe iarba udă.
- Apropo, care este numele tău?
- Alice. Și al tău?
- Hessoro. Acum vom merge la Vrăjitoarea cea Bătrână, numai ea poate rezolva asta. Pe drum, o să-ți povestesc despre locul în care ai venit.
- Mulțumesc, Hessoro.
- Să mergem, necunoscuto!

Alice doar a zâmbit la asta. Așa că și-au început călătoria spre Vrăjitoarea Bătrână. Hessoro, așa cum a promis, i-a povestit fetei despre Lumea Magică și obiceiurile ei. Alice a fost surprinsă să afle că rasa umană nu era singura rasă, ci una dintre cele 12 existente. Spre deosebire de oameni, locuitorii lumii magice știu despre existența altor rase, le studiază istoria și tradițiile.

„Lumea magică este împărțită în patru baze: subteran, apă, pământ și cer. Fiecare bază conține regate ale diferitelor rase. Fiecare regat are propriul său teritoriu, ale cărui granițe sunt protejate de o barieră cu o stemă pe ea. Ruperea barierei înseamnă o declarație de război între rase. Fiecare regat are, de asemenea, o Vrăjitoare Bătrână, care creează bariera la nașterea regatului și îi este loială trup și suflet de atunci. Datoria ei este să protejeze regatul, iar dacă acesta este distrus, Vrăjitoarea Bătrână va muri.

Магічний
світ поділяється
на чотири основи: підземну,
водну, земну та небесну.
У кожній основі є свої
королівства тієї чи
іншої раси.

Cu toate acestea, dacă
este atacată, ea se poate
sacrifica, apoi magia va arunca
pur și simplu dușmanii în afara
regatului și va stabili cea mai
puternică apărare.

У кожного королівства є своя територія, на кордоні якої розміщується бар'єр з зображення гербу. Зруйнувати бар'єр - це оголошення війни між расами. Також в кожному королівстві є Старша відьма - саме вона створює бар'єр при зародженні королівства, і відтоді душею та серцем вірна тільки йому.

Її обов'язок - оберігати королівство, а якщо воно буде зруйноване, то Старша відьма помре. Однак при нападі вона може принести себе в жертву, тоді магія просто викине ворогів за межі королівства і поставить найсильніший захист.

Але на таке здатна тільки стара відьма, що вже знайшла собі заміну. Охороняють бар'єр Сторожі Королівства або Живі Кошмари - це духи палацу, які харчуються магією короля. Вони стоять по краях бар'єру і нападають на раси, котрі зробили хоч малу спробу пошкодити бар'єр. Їх основною зброєю є вміння змусити ворога бачити свої найстрашніші кошмари усе подальше життя.

36

Еліс дуже уважно слухала Хессоро і все запам'ятовувала. Їй було так цікаво, що вона навіть не помітила, як почало темніти. І тільки на останній промінь сонечка сховався за горами, все навколо почало світитися. Вони зупинились, і очі дівчини розширились від подиву та захвату. На корі дерев почали з'являтися блискучі руни та візерунки - такі самі, що обрамляли портал до Магічного світу.

- Пішли, Еліс, по дорозі розглянеш все. - з посмішкою сказав наг.

- Тут так гарно! Я ніколи не бачила нічого подібного. - на ходу прошепотіла Еліс.

- Радий, що тобі сподобалось. Ми на місці. - оголосив Хессоро, підповзаючи до домівки на галявині.

Dar numai Vrăjitoarea Bătrână, care a găsit deja un înlocuitor, este capabilă de acest lucru. Bariera este păzită de Gardienii Regatului sau Coșmarurile Vii, spiritele palatului care se hrănesc cu magia regelui. Ei stau la marginea barierii și îi atacă pe cei care încearcă să o strice. Principala lor armă este capacitatea de a-i face pe dușmani să vadă cele mai rele coșmaruri pe tot parcursul vieții lor.”

Alice l-a ascultat pe Hessoro cu mare atenție și a memorat totul. Era atât de interesant încât nici nu a observat că a început să se întunece. Când ultima rază de soare a dispărut în spatele munților, totul în jurul lor a început să strălucească. S-au oprit, iar ochii lui Alice s-au mărit de surpriză și încântare. Modele strălucitoare au început să apară pe scoarța copacilor, aceleași care încadrau portalul către Lumea Magică.

– Haide, Alice, poți vedea totul pe drum, a spus naga zâmbind.

– E atât de frumos aici! Nu am mai văzut niciodată așa ceva, șopti Alice în timp ce mergea.

– Mă bucur că îți place. Am ajuns, a anunțat Hessoro în timp ce se târa spre cabana din luminiș.

Căsuța era înconjurată de o poartă aurie cu ornamente strălucitoare, iar copacii din jurul ei străluceau și își plecau vârfurile, împletindu-se unii cu alții.

Hessoro s-a târât până la poartă, a atins stema cu mâna și și-a acoperit ochii. În clipa următoare, Alice s-a simțit foarte ușoară, ca și cum ar fi putut zbura. Era ca și cum ar fi mângâiat-o și ar fi făcut-o să respire din plin, readucând-o la viață. Dar, spre marele ei regret, senzația a dispărut la fel de brusc cum apăruse. Poarta străluci mai tare și începu să se deschidă încet și în liniște. Hessoro îi făcu semn lui Alice să îl urmeze și se târî spre cabină. Alice a decis să nu pună încă întrebări, așa că l-a urmat pe naga în tăcere. Când au

Маленька хата була оточена золотою брамою в сяючих орнаментах, а дерева навколо світилися і схиляли свої верхівки, переплітаючись між собою.

Хессоро підповз до брами, доторкнувся до зображення герба рукою, прикриваючи очі. У наступну мить Еліс відчула себе дуже легкою, здавалося вона може злетіти. Цей стан ніби пестив дівчину і змушував дихати на повні груди, повертаючи до життя. Але, на її превеликий жаль, це відчуття зникло так само раптово як і з'явилося. Брама засвітилася сильніше, почавши повільно і тихо відкриватися. Хессоро жестом показав Еліс слідувати за ним, і поповз до хатинки. Еліс вирішила поки що не задавати питань, тому мовчки пішла за нагом. Але коли вони зайшли, то Еліс не змогла стриматись від захопливого вигуку. Те, що зовні здавалося їй маленькою хатинкою, всередині виглядало як розкішний палац.

38

Стіни були заставлені книжками, які розділяла виблискуюча на світлі золота арка. Посеред стіни горів камін, а на полицях лежали якісь незнайомі Еліс трави та дуже старовинні на вигляд пристрої. Дівчина побачила, що Хессоро дивиться на двері, які напочатку були зовсім непомітними. У наступну мить з них вийшла дуже стара жінка. На ній була мантія червоного кольору, а під нею темно-бордова сукня з чорними рунами. На голові у неї красувався бордовий гострий капелюшок, а руки закривали чорні рукавички.

– Що привело вас сюди, діти? - пролунав голос відьми.
– Вибачте, Стара відьма, у мене є запитання щодо цієї дівчини. - кивнув Хессоро у бік Еліс.

Відьма звернула свою увагу на дівчину, і її очі почали розширюватися. Вона довго дивилася, ніби скануючи. Хессоро не заважав, він дивився за реакцією Старої

intrat, însă, nu s-a putut abține de la o exclamație de încântare. Ceea ce părea o cabană mică la exterior, arăta ca un palat la interior.

Pereții erau tapetați cu cărți, separate de o arcadă aurie care strălucea în lumină. Un șemineu ardea în mijlocul peretelui, iar rafturile erau căptușite cu niște ierburi necunoscute pentru Alice și cu niște dispozitive cu aspect foarte vechi. Fata a observat că Hessoro se uita la niște uși, care nici nu se vedeau, inițial. În clipa următoare, ușile s-au deschis și de acolo a ieșit o femeie foarte în vârstă. Purta o robă de culoare roșie, iar pe dedesubt o rochie maro închis, cu rune negre. Avea pe cap o pălărie maronie ascuțită și mânuși negre care îi acopereau mâinile.

– Ce vă aduce aici, copii?, a întrebat vrăjitoarea.

– Scuzați-mă, Bătrână Vrajitoare, am o întrebare despre această fată. Hessoro a arătat spre Alice.

Vrajitoarea și-a îndreptat atenția asupra fetei, iar ochii ei au început să se mărească. A privit-o mult timp, ca și cum ar fi scanat-o. Hessoro nu s-a mișcat, a urmărit reacția vrăjitoarei bătrâne. Alice nu făcea altceva decât s-o privească tăcută.

– Hmm... Trebuie să recunosc că nu mi s-a mai întâmplat niciodată așa ceva, spuse gânditoare vrăjitoarea, apropiindu-se de Alice. Câți ani ai, copilă?

–Am 13 ani.

–13. Atunci, vino cu mine. Hessoro, rămâi aici. Dacă ai nevoie de ceva, cheamă spiritul palatului, spuse vrăjitoarea, luând-o de mână pe Alice și trăgând-o pe ușa pe care tocmai ieșise.

Hessoro a dat din cap în tăcere și s-a dus să se uite prin sală. Alice a urmat-o pe Bătrâna Vrajitoare, uitându-se în jur. Sala aurie și luminoasă fusese înlocuită de coridoare lungi și întunecate, care erau luminate doar de torțe. Totul era făcut din piatră întunecată, iar pe pereți atârnavă ici și colo tablouri, iar fata credea că ceva se mișcă în ele.

відьми. А Еліс просто спокійно її розглядала.

– Гмм...повинна зізнатися: ніколи ще такого не траплялося зі мною. – задумливо сказала відьма, підходячи до Еліс. Скільки тобі років, дитино?

– Мені тринадцять.

– Тринадцять...тоді пішли за мною. Хессоро, залишайся тут. Якщо буде потрібно щось, покличеш дух палацу.

– відказала відьма і, взявши Еліс за руку, потягнула у двері, з яких нещодавно вийшла.

Хессоро тільки мовчки кивнув у знак згоди і пішов роздивлятися залу. Еліс йшла за Старою відьмою, попутно роздивляючись все навколо. Золоту яскраву залу змінили довгі темні коридори, які освітлювалися лише факелами. Усе було зроблено із темного каміння, а на стінах то тут, то там висіли картини, і дівчині здалося, що в них щось рухається.

Раптом відьма одним ривком обернулася і останнє, що побачила Еліс - це велику червону кулю, що летіла їй в обличчя. Вона сама не зрозуміла, що сталося, але відчувала загрозу. Сама собою її рука піднялася і відбила кулю у стіну.

Еліс здивовано відчула якісь зміни у своєму самопочутті. Десь на спині стало трохи важче, а голова трохи свербіла. Дівчина спантеличено подивилася на задоволену собою відьму у німому питанні.

Стара відьма лише посміхнулася і змахнула рукою у повітрі – перед ними з'явилося велике дзеркало. Коли Еліс подивилася у дзеркало, то мало не знепритомніла. На неї дивилася не просто дівчина з білим як сніг волоссям і зеленими як два смарагди очима. Тепер волосся сягало їй до колін, а зіниці були перевернені зовсім як у Хессоро. Замість звичайних людських вух Еліс побачила довгі гострі кінчики як у ельфів. Потім її

Deodată, vrăjitoarea s-a întors și ultimul lucru pe care l-a văzut Alice a fost o minge mare și roșie care zbura spre fața ei. Nici măcar nu și-a dat seama ce s-a întâmplat, dar s-a simțit amenințată. Mâna ei s-a ridicat singură și a izbit min-gea înapoi în perete.

Alice a fost surprinsă să simtă o oarecare schimbare în felul în care se simțea. Undeva pe spate simțea o greutate, iar în zona capului simțea o amortăală. Fata s-a uitat la vrăjitoarea mulțumită de sine cu o întrebare mută.

Vrăjitoarea Bătrână a zâmbit și a fluturat din mână, iar o oglindă mare a apărut în aer în fața lor. Când Alice s-a uitat în oglindă, aproape că a leșinat. Nu mai era doar o fată cu părul alb ca zăpada și ochii verzi ca două smaralde. Părul îi ajungea acum până la genunchi, iar pupilele îi erau inversate, exact ca ale lui Hessoro. În locul urechilor umane obișnuite, Alice văzu vârfuri lungi și ascuțite, ca cele ale elfilor. Apoi, brusc, s-a întors cu spatele ca să-și vadă spatele în oglindă. Alice nu-și putea crede ochilor - două aripi mari și albe - credea că vede o iluzie în oglindă. Și-a atins aripile și a simțit căldura și moliciunea penelor sub mâna ei. Alice a încercat să le miște, iar după câteva încercări a reușit. În cele din urmă, a devenit convinsă că se întâmpla cu adevărat.

Oglinda a dispărut, iar fata (sau poate că era deja o altă creatură) a văzut-o pe Vrăjitoarea Bătrână, care zâmbea.

- Cum... cum... cum ai făcut asta?, a întrebat o Alice confuză.
- Ah, eu n-am făcut nimic, ai făcut-o singură, a răspuns vrăjitoarea cu încredere.
- Eu?! Dar... dar eu nici măcar nu știu cum să fac asta!
- Și totuși ai făcut-o... cu reflexe.
- Reflexe? Cum adică „reflexe”?
- În ziua în care împlinesc 13 ani, toate ființele magice în-

погляд спрямувався за спину, де вона побачила два великих білих крила. Еліс не могла повірити своїм очам – вона подумала, що бачить у дзеркалі ілюзію. Вона торкнулася своїх крил і відчула тепло і м'якість пір'я під своєю рукою. Еліс спробувала поворухнути ними, і через декілька спроб у неї це вийшло. Нарешті вона впевнилася, що це відбувається насправді.

Дзеркало зникло і дівчина (чи може вже інша істота) побачила Старшу відьму, яка усміхалася.

- Як...як Ви це зробили? - спитала спантеличена Еліс.
- Ніяк, ти сама це зробила. - відповіла впевнено відьма.
- Я? Але...але я навіть не знаю, як це зробити!
- Так, але ти це зробила, хоч і за допомогою рефлексів.
- За допомогою рефлексів? Як це?
- В день свого тринадцятиріччя всі магичні істоти починають випромінювати магію, завдяки чому відкривають свої здібності. Коли я почула, що тобі тринадцять років, то здивувалася, адже від тебе надто сильно відчувалася магія. Тоді zostався лиш один спосіб перевірити. Хтось заблокував твою магію в дитинстві, тому ти і перебувала усе своє життя у людському світі. В Магічному світі немає жодної істоти, яка б не мала хоч крихітки магії. Але щось допомогло зняти блоки, і твоя магія почала до тебе повертатися. Нажаль, після блокування твоя магія не повністю відновилася, тому я змусила твій мозок подумати, що ти в небезпеці, і в діло пішли рефлекси. Магія буде будь-якою ціною захищати свого власника, запам'ятай дитино.
- Добре, але кому потрібно ставити блоки на мою магію?
- Не знаю, не знаю... - вдумливо сказала відьма. - Я так розумію, ти не знаєш, якої ти раси?
- Не знаю.

cep să emită magie, care le deblochează abilitățile. Când am auzit că ai 13 ani, am fost surprinsă pentru că emanai foarte multă magie. Atunci era o singură cale să aflu. Cineva ți-a blocat magia când erai copil și de aceea ai trăit toată viața în lumea oamenilor. Nu există nicio creatură în Lumea Magică care să nu aibă măcar un pic de magie. Dar ceva a ajutat la înlăturarea blocajelor, iar magia ta a început să revină la tine. Din păcate, magia ta nu și-a revenit complet după blocaj, așa că ți-am făcut creierul să creadă că ești în pericol, iar reflexele au intervenit. Magia își va proteja proprietarul cu orice preț, ține minte asta, copilă.

– Am înțeles. Dar cine mi-ar bloca magia?

– Nu știu, nu știu... a spus vrăjitoarea gânditoare. Să înțeleg că nu știi din ce rasă faci parte?

– Nu știu.

– Atunci o să-ți spun eu: ești un elf al cerului. Sunt considerați cei mai puternici dintre elfi. Ei trăiesc în Miezul Celest. Oricine trăiește acolo își poate găsi drumul până acolo. Eu nu știu cum, dar și tu poți, pentru că ești unul dintre ei.

– Sunt foarte recunoscătoare pentru ajutorul tău! Ne putem întoarce?

– Da, să mergem, probabil că Hessoro ne așteaptă, spuse vrăjitoarea cu un zâmbet pe buze.

– Da, cred că da, a răspuns veselă fata.

Când au intrat în hol, l-au văzut pe Hessoro certându-se cu cineva într-o limbă șuierătoare pe care Alice nu o înțelegea. Când s-a uitat mai atent, a observat un șarpe mic șuierând ceva în direcția lui Hessoro. Alice și Vrăjitoarea Bătrână au privit în tăcere. Când Hessoro le-a observat în cele din urmă, a înghețat, holbându-se la Alice.

– Ce... cum este posibil? - a scos în cele din urmă Hessoro.

– Cineva mi-a blocat magia, iar Vrăjitoarea Bătrână m-a ajutat să înlătur blocajul, a spus Alice veselă.

- Тоді я тобі скажу, ти - небесний ельф. Вони вважаються за наймогутніших серед ельфів. Вони живуть у Небесній основі. Кожен її житель може знайти туди дорогу. Не знаю як, але ти також зможеш, бо ти одна з них.

- Я дуже вдячна Вам за допомогу! Ми можемо повертатися назад?

- Так, пішли, напевно Хессоро вже нас зачекався, - з усмішкою на вустах сказала відьма.

- Так, мабуть. - весело відповіла дівчинка.

Коли вони ввійшли до зали, то побачили, що Хессоро з кимось сварився на шиплячій мові, незрозумілій для Еліс. Коли вона придивилась, то побачила маленьку змійку, яка щось виразно шипіла в бік Хессоро.

Еліс із Старшою відьмою мовчки дивилися за перепалкою. Коли Хессоро нарешті їх помітив, він застиг, нерухомо дивлячись на Еліс.

- Я...як це можливо? - нарешті видав Хессоро.

- Хтось поставив блок на мою магію, а Старша відьма допомогла мені його зняти. - радісно відповіла Еліс.

- Так ось, чому ти була у світі Людей! Це також пояснює, чому я відчував твою магію! - прозрів наг.

- Так, Хессоро, все вірно, - звернула увагу на себе відьма. - Але Еліс потрібно повернутися у свою основу, їй тут робити нічого.

- Це значить, що ми більше не побачимося? - сумно мовила Еліс, дивлячись на Хессоро.

- Мабуть...так. - пригнічено сказав Хессоро.

- Хто вам таке сказав, діти? - спитала стара відьма. - Ви зможете зустрітись ще раз, якщо домовитесь.

- Правда? - з надією у голосі спитала Еліс.

- Правда! - відказала упевнено відьма, посміхаючись.

- Тоді...тоді до зустрічі? - повернулася Еліс до Хессоро.

- De aceea ai fost în lumea oamenilor! Asta explică și de ce ți-am putut simți magia!, a exclamat naga.
 - Da, Hessoro, așa este, spuse vrăjitoarea. Dar Alice trebuie să se întoarcă la baza ei, nu are ce căuta aici.
 - Asta înseamnă că nu ne vom mai vedea? a spus Alice cu tristețe, uitându-se la Hessoro.
 - Cred că... da, a spus Hessoro deprimat.
 - Cine v-a spus asta, copii?, a întrebat bătrâna vrăjitoare. Vă puteți întâlni din nou dacă sunteți de acord.
 - Serios?, a întrebat Alice cu speranță în glas.
 - Serios!, a spus vrăjitoarea, zâmbind încrezătoare.
 - Atunci... ne vedem mai târziu?, a întrebat Alice întorcându-se spre Hessoro.
 - Ne vedem mai târziu, Alice, zâmbi el, deschizându-și brațele pentru o îmbrățișare.
- Alice îl îmbrățișă fericită pe Hessoro, el o ajutase mult în mica ei aventură.
- Îți mulțumesc că m-ai adus aici și că mi-ai spus atâtea lucruri uimitoare, șopti Alice.
 - Cu plăcere, Alice!, a zâmbit Hessoro.
- Alice s-a desprins din îmbrățișare și a stat în centrul sălii. Închizând ochii, ea s-a concentrat asupra fluxului magiei sale. Când fata a simțit că știe cum să intre în Miezul Celest, a deschis ochii, a zâmbit și a spus:
- Vă mulțumesc, amândurora, pentru tot ce ați făcut pentru mine! Nu vă voi uita niciodată! Ne vedem mai târziu, Hessoro!

Și a dispărut. Hessoro și vrăjitoarea au zâmbit și au plecat, iar pe Alice au așteptat-o noi aventuri, o nouă casă, prieteni noi și o nouă viață.

- До зустрічі, Еліс - усміхнувся наг, розкриваючи руки для обіймів.

Еліс з радістю обійняла Хессоро, він їй дуже допоміг в її маленькій пригоді.

- Дякую, що ти привів мене сюди і так багато розповів про дивовижні речі, - прошепотіла Еліс.

- Нема за що, Еліс. - усміхнувся Хессоро.

Еліс вийшла з обіймів і стала у центрі зали, закривши очі, вона зосередилась на потоках своєї магії. Коли дівчина відчула, що знає як потрапити у Небесну основу, то відкрила очі, усміхнулася і сказала:

- Дякую вам обом за все, що ви для мене зробили! Я ніколи це не забуду! До зустрічі Хессоро!

І зникла. Хессоро з відьмою посміхнулися і розійшлися, а Еліс чекали нові пригоди, новий дім, друзі та життя...

Мо&Оллі

✎ Тіна Стус

13
РОКІВ

48

В одному сірому домі, розташованому на високій скелі, знаходилася маленька кімнатка, у якій жила дівчинка на ім'я Оллі. Вона була дуже загадковою, адже завжди ховалася під капюшоном і уникала яскравих кольорів, бо страшним для неї був кожен відтінок. Страх не дозволяв дівчинці виходити зі свого дому, і ніхто не знав про її існування.

Мало хто наважувався дізнатися про причини загадковості Оллі. Але одного дня одна допитлива червона панда на ім'я Мо з села Малих Панд, вирішив розгадати цю таємницю. Мо був впевнений, що сірий дім приховує якусь неймовірну історію, тому вирішив дізнатися про все сам.

Підійшовши до скелі, Мо побачив лише її величезні стіни, і його надія розкрити незвідане віддалилася. Але раптом, здається, сама природа допомогла йому: панда провалився під землю і виявив, що знаходиться в таємничій печері. Там він зустрів ту саму дівчину Оллі, яка жила в цьому сірому будинку на скелі. Оллі була зди-

Mo & Olli

 Tina Stus

Într-o casă mohorâtă, situată pe o stâncă înaltă, se afla o cameră mică în care locuia o fetiță pe nume Olli. Era foarte misterioasă, deoarece se ascundea mereu sub o glugă și evita culorile vii. Asta era din cauză că orice nuanță era înfricoșătoare pentru ea. Frica nu-i permitea fetiței să iasă din casa ei, și nimeni nu știa despre existența ei.

49

Puțini erau cei care îndrăzneau să afle motivele misterului lui Olli. Dar într-o zi, un panda roșu curios, pe nume Mo, din satul Malîh Pand, a decis să rezolve această taină. Mo era sigur că acel loc mohorât ascundea o poveste incredibilă, așa că a hotărât să afle singur care e povestea casei.

Apropiindu-se de stâncă, Mo i-a văzut doar pereții ei uriași, și speranța lui de a descoperi necunoscutul s-a îndepărtat. Însă în următorul moment, de parcă natura însăși l-a ajutat, panda a căzut sub pământ și a descoperit că se află într-o peșteră tainică. Acolo a întâlnit-o pe aceeași fetiță Olli, care locuia în acea casă mohorâtă pe stâncă.

Olli a fost surprinsă că acest panda curajos pe nume Mo a decis să descopere toate secretele acestui loc misterios. Ea a

вована, що відважна панда на ім'я Мо вирішив розгадати усі секрети цього загадкового місця. Вона побачила в його очах бажання допомогти і вирішила, що йому можна довіритися й розповісти трішки про себе. Оллі й не мріяла про те, що зможе таким чином знайти собі друга! Виявилося, що Мо - дуже яскрава особистість: як ззовні, так і всередині. Їм подобалося весело проводити час разом, але не все було так просто. Незабаром село Малих Панд опинилося під загрозою великої біди через злодія, який вкрав захищену магічну зірку. Без цієї чарівної зірки жителі села стали засмученими, насупленими та безрадісними, а село перетворилося на похмуре жадливе місце, тому Мо та Оллі якнайшвидше потрібно було повернути цю зірку.

Шукаючи магічну зірку, друзі змушені були подолати велику кількість перешкод. Мо і Оллі потрібно було знайти чарівні ключі, аби відчинити двері в таємний прохід.

52

Дівчинка та панда повинні були використати свої знання, вміння та наполегливість, щоб пройти увесь цей важкий шлях. Завдання стало ще складнішим, коли вони дісталися до кімнати з рухомими плитками, де кожен їхній крок міг би бути останнім.

Всі плитки світилися кольорами веселки. Оллі розгубилася, адже ніколи не бачила райдуги і досі боялася усього яскравого та різнобарвного. Проте Мо взяв її за руку, і разом вони змогли подолати цю перешкоду. Через численні пригоди, пастки і випробування, друзі знайшли зірку. Але для того, щоб забрати її, потрібно було пройти останнє найважче для Оллі випробування.

văzut în ochii lui dorința de a ajuta și a hotărât că poate avea încredere în el și îi poate povesti puțin despre sine. Olli nici nu visa că astfel își va putea găsi un prieten! S-a dovedit că Mo este o personalitate foarte luminoasă: atât pe dinafară, cât și dinăuntru. Le plăcea să petreacă timpul împreună, dar nu totul era atât de simplu. În curând, satul Malîh Pand a fost amenințat de un mare necaz din cauza unui hoț care furase Steaua Magică Ascunsă. Fără această stea magică, sătenii au devenit triști, îmbufnați și lipsiți de bucurie, iar satul s-a transformat într-un loc sumbru și oribil, așa că Mo și Olli trebuiau să reîntoarcă steaua cât mai curând posibil.

În căutarea stelei magice, prietenii au fost nevoiți să depășească multe obstacole. Mo și Olli plănuiau să găsească chei magice pentru a deschide ușa către pasajul tainic.

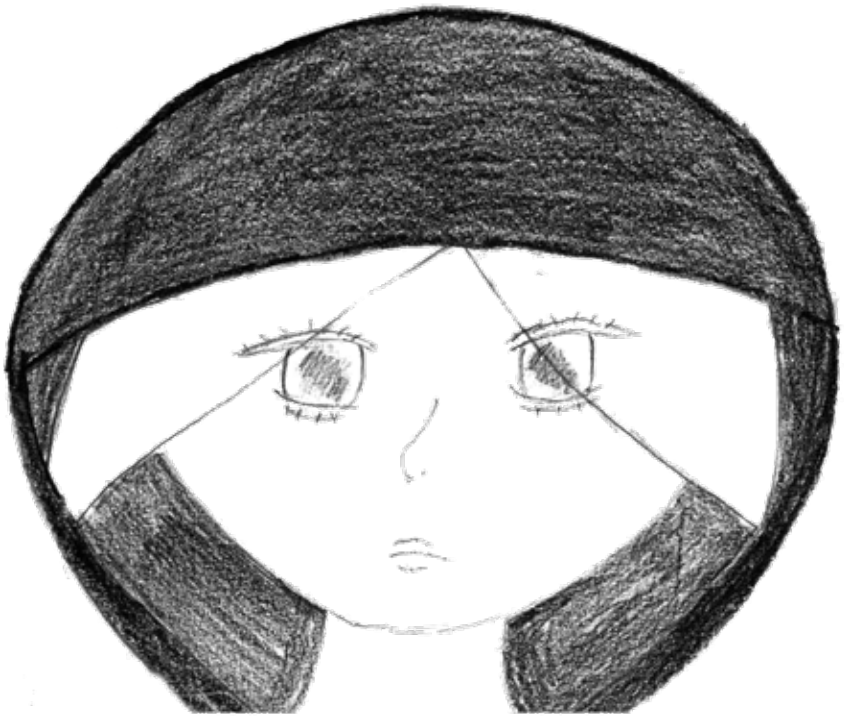
Fetița și panda și-au folosit cunoștințele, abilitățile și perseverența pentru a trece prin toată această cale grea. Sarcina a devenit și mai dificilă când au ajuns într-o cameră cu plăci mobile, unde fiecare pas pe care îl făceau putea fi ultimul.

53

Toate plăcile străluceau în culorile curcubeului. Olli era confuză pentru că nu văzuse niciodată un curcubeu și încă îi era frică de tot ce era strălucitor și colorat. Dar Mo a luat-o de mână și împreună au reușit să depășească acest obstacol.

Prin numeroase aventuri, capcane și încercări, prietenii au găsit steaua. Dar, pentru a o obține, au avut de trecut de ultimul și cel mai dificil test pentru Olli.

Fetița trebuia să facă o alegere și să-și învingă frica. Hoțul era sigur că ea nu va îndrăzni să facă asta. Dar Olli a închis ochii și și-a amintit de viața ei plictisitoare și incoloră înainte de a-l întâlni pe Mo. Prietenul ei era atât de luminos și de interesant, iar lumea din jur atât de diversă și colorată,

Пригода Олі та Мо
була випробуванням
їхньої

СИЛИ,
ВІРИ ТА
ДРУЖБИ.

Aventura lui Olli și Mo a fost
un test pentru

PUTEREA,
CREDINȚA

ȘI
PRIETENIA LOR.

Дівчинка повинна була зробити вибір і сама подолати свій страх. Злодій був впевнений, що вона не відважиться на це. Але Оллі заплющила очі і згадала своє нецікаве безбарвне життя до зустрічі з Мо. Враз вона зняла свій капюшон та твердо вирішила, що більше не хоче жити у всьому сірому, адже її друг був таким яскравим і цікавим, а світ навколо теж такий різноманітний, кольоровий і багатогранний.

Оллі зробила свій вибір! Вона змогла подолати свій страх перед кольорами! А її очі побачили яскравий та барвистий світ.

Пригода Оллі та Мо була випробуванням їхньої сили, віри та дружби. Вони доторкнулися до магічної зірки, і невідома сила перенесла їх у село Малих Панд.

Мешканці села назад обернулися в щирих та люблячих панд. Тепер усі знали про мужність, сміливість та наполегливість героїв - Оллі та Мо.

На цьому пригоди Оллі та Мо не завершилися, і хто знає, що чекає на них в недалекому майбутньому...

Încât Olli și-a scos imediat gluga și a decis că nu mai vrea să trăiască în culorile gri.

Olli și-a făcut alegerea! A reușit să-și învingă teama de culori! Iar ochii ei au văzut o lume strălucitoare și colorată.

Aventura lui Olli și Mo a fost un test pentru puterea, credința și prietenia lor. Au atins steaua magică, iar o forță necunoscută i-a transportat în satul Malîh Pand. Sătenii s-au transformat din nou în panda sinceri și iubitori. Acum toată lumea știa despre curajul, vitejia și perseverența eroilor - Olli și Mo.

Aventurile celor doi prieteni nu s-au încheiat aici și cine știe ce îi așteaptă în viitorul apropiat.

Довіря мені

✎ Даріна Башкатова

58

Вже настав вечір, отже прийшов час читати казки на ніч. Дівчина заходить до кімнати своєї сестри, підходить до її ліжка та запитує:

- Яку казку сьогодні читатимемо?
- Давай про чарівних істот!
- Добре!

Дівчина бере з полиці книгу і починає читати...

Вечір, 22:10. За вікном шаленіє метелиця, а я сиджу біля каміна, гріючи руки об теплу чашку чаю. У будинку лише я та моя подруга Ізабель. Що може бути краще, ніж проводити вечір у такій затишній атмосфері? Я пірнула у свої думки, але голос подруги витягує мене з цього стану.

- Ау! Прийом, Лі Еліз, ви мене чуєте? - трохи ображено каже Ізабель, розмахуючи руками перед моїм обличчям.
- Ах так, що ти казала? - винувато глянувши на неї, запитала я.

Ai încredere în mine

 Darina Bashkatova

E seară, urmează povestea înainte de culcare. Fata intră în camera surorii sale, se duce spre patul ei și o întreabă:

- Ce poveste vom citi în seara asta?
- Hai să citim despre creaturi magice!
- Bine.

Fata ia o carte de pe raft și începe să citească.

59

E noapte, 22:10. Afară este o furtună de zăpadă, iar eu stau lângă șemineu și mă încălzesc cu o ceașcă caldă de ceai. Suntem doar eu și prietena mea, Isabelle, în casă. Ce poate fi mai plăcut decât să petreci o seară într-un mediu atât de confortabil? Zbor în norii gândurilor mele, iar vocea prieteinei mele mă scoate brusc din această stare.

- Hey, Lee Elise, mă auzi?, spune Isabel puțin jignită, fluturând cu mâinile prin fața mea.
- Da, scuze, ce-ai spus?, am întrebat uitându-mă vinovată la ea.
- Mi-ai promis că-mi spui cum l-ai cunoscut pe Ray.

- Я кажу, що ти обіцяла розповісти, як познайомилася з Реєм.

Взявши зі столу печиво, я сіла назад на своє місце й сумно поглянула у вікно.

Спогади

- Забирайся геть! – кричала жінка років 45-ти з розпатланим волоссям, її очі світилися гнівним полум'ям.

- Не бажаю більше тебе тут бачити! - відрізала вона, закриваючи двері перед юною дівчиною.

Реальність

- Мені тоді було 14, і, як ти знаєш, мене вигнали з фамільного замку під час Епідемії Непорозуміння, наслані на нашу родину злими чаклунами. Ти зі своєю сім'єю тоді поїхала за місто на відьомський фестиваль, а до решти я не могла піти, - почала я свою розповідь.

- Я йшла вулицею, і раптом відчула на собі уважний погляд. Молодий хлопець з блискучими синіми очима дивився на мене. Його обличчя здавалося знайомим. Він підійшов і представився. Я зрозуміла, що бачила його з Крис. Пам'ятаєш її? - запитала я у Ізабель, і вона лише кивнула. - Того вечора ми розмовляли про життя, магію і пригоди. Він виявився напіввампіром і напівчарівником, що було досить рідкісним поєднанням. Потім він запропонував мені пожити у нього в замку на краю лісу. Мені тоді не було куди йти, тому я погодилася. За ті кілька днів, що я жила у нього, ми добре потоваришували. Минуло три роки, і ми досі дружимо, - відпивши з чашки чаю, я завершила свою розповідь.

- Оу... ну ти, наче як... - не встигла договорити Ізабель, як у кімнату увійшов Рей.

- Привіт! Еліз, можна тебе на хвилинку? - звернувся до мене хлопець.

Luând un fursec de pe masă, m-am așezat înapoi în fotoliu și m-am uitat îngândurată pe fereastră.

Amintiri

- Ieși!, a strigat o femeie de vreo 45 de ani, cu părul dezordonat, cu ochii scânteind de o flacără furioasă.

- Nu vreau să te mai văd aici!, se repezi ea, închizând ușa în fața tinerei.

Realitate

- Aveam 14 ani atunci și, după cum știți, am fost dată afară din castelul familiei în timpul Epidemiei de Neînțelegere, trimisă în familia noastră de magicienii răi. Tu și familia ta erai plecată la Festivalul Vrăjitoarelor, iar la ceilalți nu m-am putut refugia, mi-am început povestea. Mergeam pe stradă și brusc am simțit o privire asupra mea. Un tânăr cu ochi albaștri strălucitori s-a uitat la mine. Fața lui părea cunoscută. A venit și s-a prezentat, îl chema Ray. Mi-am dat seama că l-am văzut cu Chris. Îți amintești de Chris?, am întrebat-o pe Isa, iar ea doar a dat din cap ca răspuns.

- În acea seară am vorbit despre viață, magie și aventură. S-a dovedit a fi jumătate vampir și jumătate vrăjitor, ceea ce era un caz destul de rar. Iar apoi s-a oferit să mă găzduiască în castelul său de la marginea pădurii. Oricum nu aveam unde să merg, așa că am fost de acord. În acele câteva zile cât am locuit la el, am devenit prieteni buni. Au trecut trei ani și suntem încă prieteni, după ce am luat o înghițitură dintr-o cană de ceai, mi-am completat povestea.

- Oh... bine, bineînțeles, cum... - Isabelle nu a avut timp să-și termine gândul când Ray a intrat în cameră.

- Bună! Elise, pot să vorbesc puțin cu tine? Mi s-a adresat Ray.

- Bună și ție, Ray, spuse Isa cu reproș.

Вампір

одразу ж накинувся на

Перевертня

Вони почали битися.

Удар!

Другий!

**Спалах
світла!**

**Вибух
енергії!**

Десятий!

Vampirul

l-a atacat imediat pe

vârcolac

AU ÎNCEPUT SĂ LUPTE. S-au lovit unul pe altul din nou și din nou.

Рос!

**Undă de
lumină!**

**Iarăși
lovitură!**

**Explozie de
energie!**

- І тобі привіт, Рей, - з докором сказала Іза.
- Так, звісно, - я подивилася на Ізабель. - Я зараз повернуся, - промовила я, виходячи з кімнати.

- Що ти робиш завтра вранці? - запитав вампір, глянувши мені прямо в очі.
- Ну... - протягнула я, намагаючись згадати свої плани,
- здається, нічого.
- Тоді добре, будь готова до восьмої, - сказав Рей загадковим голосом і миттєво зник у хмарі диму.

Я залишилася стояти в ступорі. Простоявши хвилини дві, я нарешті зібралася з думками і вирішила повернутися до Ізабель. Ще трохи поговоривши з нею про магичні зілля та заклинання, ми пішли спати.

64

Прокинувшись рано вранці, я почала збиратися і готувати сніданок. Не встигла я поїсти, як почула якийсь шум у залі. Взявши в руки улюблену сковорідку, я пішла на звук. Зайшовши до зали, перше, що кинулося мені в очі, - це був Рей! І він був не один. З ним був перевертень, якого я раніше не бачила. Перевертень зі злістю подивився на мене, його очі палали вогнем.

- Еліз! - запихавшись, крикнув Рей. - Не підходь сюди! Промовивши це, вампір одразу ж накинувся на перевертня. Вони почали битися. Удар! Спалах світла! Другий! Вибух енергії! Десятий! На цей шум прибігла Ізабель, і теж застигла в ступорі. Гучний звук - і вампір упав на підлогу після сильного удару, а перевертень кинувся до нас.

- Da, desigur. Mă întorc imediat, i-am spus Isei, părăsind camera.

- Ce faci mâine dimineață?, a întrebat vampirul, privindu-mă drept în ochi.

- Păi, am zis eu, încercând să-mi amintesc care sunt planurile mele, parcă nimic.

- Bine atunci, la 8 să fii gata, a spus Ray cu o voce misterioasă și a dispărut imediat într-un nor de fum.

Am rămas în picioare mirată. După ce am stat vreo două minute, mi-am adunat, în cele din urmă, gândurile și am decis să mă întorc la Isabel.

După ce am mai vorbit puțin cu ea despre poțiuni magice și vrăji, ne-am dus la culcare.

Trezindu-mă dimineața devreme, m-am dus să pregătesc micul dejun. Înainte să am timp să mănânc, am auzit un zgomot în hol. Luând tîgaia preferată în mâini, am urmărit zgomotul. Intrând în sală, primul lucru care mi-a atras atenția a fost Ray! Și nu era singur. Cu el era un vârcolac pe care nu-l mai văzusem niciodată. Vârcolacul s-a uitat la mine furios, cu ochii strălucind de foc.

- Elise!, mi-a strigat Ray, pe nerăsuflăte, nu veni aici!

După ce a spus aceste cuvinte, vampirul l-a atacat imediat pe vârcolac. Au început să lupte. S-au lovit unul pe altul din nou și din nou. Poc! Undă de lumină! Iarăși lovitură! Explozie de energie!

Isabel a venit în fugă la acest zgomot și s-a oprit, ca și mine, speriată de ceea ce se petrece. Încă o ciocnire violentă și vampirul a căzut la podea, iar vârcolacul s-a repezit spre noi.

- Еліз! Тікай! - крикнув Рей, поки підіймався на ноги.
- Але... - хотіла я заперечити, проте вампір мене перебив.
- Просто не сперечайся і довірся мені! Хоч раз, прошу,
- останні слова він прошепотів, але цього було достатньо, щоб я їх почула.

Взявши Ізабель за руку, ми вибігли у двір і кинулися до лісу. Ми бігли, куди очі дивляться, хвилин десять, поки наші сили не вичерпалися.

Ні я, ні Ізабель не могли знайти собі місця, переживаючи за Рея. Моє терпіння лопнуло, і я вирішила повернутися назад.

- Ізабель, ти як хочеш, але я більше не можу чекати. Я йду до них!

Неохоче Ізабель погодилася піти разом зі мною, адже також переживала за вампіра.

66

Повернувшись додому, ми побачили перевертня, який лежав без свідомості. А вампір тяжко дихав. Я одразу ж підбігла до Рея. За мною підійшла Ізабель. Хлопець був сильно поранений, тож без магії було не обійтися. Поки Ізабель чаклувала над зіллям для Рея, я вирішила прибрати наслідки бійки.

Минув час, і дім був повністю прибраний, залишалося лише вирішити, що робити з перевертнем. Порадившись, ми вирішили винести його в ліс, а коли він прокинеться – нехай іде сам.

Минуло кілька тижнів, і Рей повністю одужав,. Життя налагодилося, і ми жили, як раніше. Але через два

- Elise! Fugi!, a strigat Ray când s-a ridicat în picioare.
- Dar, am vrut să obiectez, însă vampirul m-a întrerupt.
- Nu te-împotrivi și ai încredere în mine! O singură dată, te rog! și-a spus el ultimele sale cuvinte în șoaptă, dar chiar și asta a fost suficient pentru ca eu să le aud.

Luând-o pe Isabel de mână, am fugit în curte și ne-am repezit spre pădure. Am alergat cât am putut de repede vreo zece minute până ne-au părăsit puterile.

Nici eu, nici Isa nu ne puteam liniști, îngrijorându-ne pentru Ray. Într-un final, nu am mai rezistat și am decis să mă întorc.

- Isabelle, cum vrei, dar nu mai pot aștepta, mă duc la ei!
- Fără prea mare tragere de inimă, Isabelle a acceptat totuși să meargă cu mine, pentru că și ea era îngrijorată pentru prietenul nostru.

Ajunse înapoi în casă, am văzut vârcolacul zăcând inconștient. Ray respira greu lângă el. Am fugit imediat la Ray. Isabel a venit în spatele meu. Era grav rănit, așa că magia era indispensabilă. În timp ce Isabelle pregătea poțiuni pentru Ray, eu am decis să aduc în ordine camera și să curăț consecințele luptei.

A trecut o oră și casa a fost din nou ordonată, singura întrebare rămasă era ce să facem cu vârcolacul. După ce ne-am consultat, am hotărât să-l scoatem în pădure, în speranța că atunci când se va trezi, va pleca singur.

Au trecut câteva săptămâni de atunci, iar Ray și-a revenit complet. Viața si-a reluat cursul. Și iată că, doi ani mai târ-

роки сталося дещо цікаве.

- Іди швидше, не бійся, - говорила Ізабель, ведучи мене із зав'язаними очима. - Ще трохи, і ми прийшли. Все, відкривай!

Ізабель відійшла назад, а я відкрила очі. Переді мною стояв Рей на одному коліні з оксамитовою коробочкою в руках. Я ахнула.

- Еліз, чесно кажучи, я не вмію красиво говорити, але я хочу подякувати тобі за те, що колись давно ти дала мені шанс. Я дуже вдячний тобі за те, що ти довірилася мені і не злякалася в найскладніші моменти. Ти найкрасивіша, найрозумніша і найсміливіша дівчина, яку я коли-небудь бачив. Тому, Лі Еліз, я хочу задати тобі одне питання. Вийдеш за мене заміж?

Всі наші друзі зібралися навколо і чекали моєї відповіді.

- Я згодна! - вигукнула я, не стримуючи своїх емоцій.

Рей одягнув мені на палець обручку і ніжно обійняв. Всі почали радісно кричати та аплодувати. А нам більше нічого вже не було важливо, нам було просто добре разом.

Я закриваю книжку і дивлюся на свою сестру, яка сидить з широко розплющеними очима.

- А що з ними сталося потім? - запитала вона.

Я засміялася і відповіла:

- Потім вони зіграли весілля і жили довго і щасливо, в любові та гармонії, разом із своїми друзями, захищаючи світ від злих сил та надприродних небезпек.

ziu, s-a întâmpat ceva ce mi-a schimbat viața.

- Hai să mergem mai repede, nu-ți fie frică, a spus Isabelle, conducându-mă legată la ochi. Încă puțin și ajungem. Gata, deschide-i!

Isabelle s-a dat înapoi și am deschis ochii. Ray stătea în fața mea într-un genunchi, cu o cutie de catifea în mâini. Am rămas cu gura căscată!

- Elise, sincer să fiu, nu știu să vorbesc frumos, dar vreau să-ți mulțumesc că mi-ai dat o șansă cu mult timp în urmă. Îți sunt foarte recunoscător că ai încredere în mine și că ai avut curaj în momentele grele. Ești cea mai frumoasă, deșteaptă și curajoasă fată pe care am văzut-o vreodată. Deci, Lee Elise, vreau să-ți pun o întrebare: vrei să te căsătorești cu mine?

Toți prietenii noștri s-au adunat în jur și au așteptat răspunsul meu.

- Sunt de acord!, am exclamat, fără a-mi reține emoțiile.

Ray mi-a pus inelul pe deget și m-a îmbrățișat. Toți au început să strige și să aplaude veseli. Și în acel moment nimic nu mai conta pentru noi, doar faptul că eram împreună.

Fata închide cartea și se uită la sora ei, care stă cu ochii mari.

- Ce s-a întâmplat cu ei după aceea?, întrebă ea.

Fata râde și spune:

- Apoi s-au căsătorit și au trăit fericiți până la adânci bătrâneți, în dragoste și armonie, împreună cu prietenii lor, protejând lumea de forțele malefice și de pericolele supranaturale.

Розбите скло

✎ Аліна Шевчук

70

- Зістрибнувши з гілки дерева я приземлилась на землю.
- Що ти тут робиш? – спитала я хлопця десь мого віку.
 - Зо хвилину я пильно дивилась на нього. В його очах промайнув страх, але він залишився стояти на місці. Це погано. Зазвичай, коли люди бачили, як моє світле волосся вмить перетворюється на чорне, а очі починають зловісно темніти, то відразу тікали. Тож подальший план по їх відлякуванню я не вигадувала.
 - Хто ти? Ніколи не бачив, щоб хтось отаке витворяв. – сказав хлопець.
 - Не суй свого носа до чужого проса!
 - А ти не вигулькуй нізвідки. А ще не роби отаких перевтілень!
 - Ти на моїй частині лісу! Що хочу, те і роблю.
 - На твоїй частині лісу? Щось я ніде не бачив огорожі чи таблички з написом «Ця частина лісу належить дивакуватій дівчині, для якої слово «ввічливість» невідоме».
 - А ти, бачу, сама ввічливість! Ну от, тепер ти знаєш, що ця частина лісу належить мені, тож йди звідси.
- Хлопець вперто подивися на мене і нікуди не зрушив.
- Але ж ти так і не відповіла на моє питання. Хто ти?

Sticlă spartă

 Alina Shevchuk

Sărind de pe creanga copacului, am aterizat pe pământ.

- Ce faci aici?, l-am întrebat pe un tip cam de vârsta mea.

M-am holbat la el un minut. Frica îi strălucea în ochi, dar a rămas nemișcat. Asta nu e bine. De obicei, când oamenii vedeau că părul meu blond se înnegrește instantaneu și că ochii mei încep să se întunece amenințător, fugeau imediat. Așa că nu am avansat niciodată cu planul meu de a-i speria.

- Cine ești? Nu am mai văzut pe nimeni să facă asta, a spus tipul.

- Nu-ți băga nasul în treburile altora!

- Iar tu nu-ți mai face apariția așa din senin. Și oprește-te cu transformările astea!

- Ești în partea mea de pădure! Pot să fac ce vreau.

- În partea ta de pădure? Nu am văzut un gard sau un semn pe care să scrie: „Această parte a pădurii aparține unei fete ciudate care nu cunoaște cuvântul «politete»”.

- Ah, de parcă a-i fi tu cel politico! Ei bine, acum știi că această parte a pădurii îmi aparține mie, așa că pleacă de aici. Băiatul s-a uitat la mine cu încăpățănare și nu s-a mișcat.

- Dar tot nu mi-ai răspuns la întrebare. Cine ești? a zis el, într-un final.

- Ну хто ти, я теж не знаю.
- Мене звати Марк.
- Круто! А мене Ізидора. Що ж, на твоє питання я відповіла. Тож, будь ласка, тепер йди звідси. - сказала я і, різко розвернувшись, зникла в глибині хащ.

Ввечері, коли я сказала своїй єдиній подрузі Алісі про незвичну зустріч, вона спитала:

- Доро, а що ж то був за хлопець?
- Його звати Марк. І мені не вдалося його прогнати.
- Тобі що? Ого! А він не з полохливих.

Декілька наступних днів усе було як завжди. Я думала, що людей побачу не скоро, тож настрої в мене був пречудовий. Але, нажаль, одного дня я знов зустріла Марка.

- Ти знову тут? - спитала я.
- Привіт, Ізидоро. Як справи?
- Було добре, але з'явився ти. Тож погано.
- Дивись! - він кинув якусь штуку. Я її зловила. Це була дерев'яна фігурка птаха.
- Що це? - спитала я.
- Дерев'яна фігурка. Я сам вирізав.
- Так, я бачу, що фігурка. - я віддала птаха хлопцеві. - Що це за птах такий?
- Ворон.
- Не схожий. У ворона дзьоб іншої форми.
- Справді?
- Так. Де ти живеш, що не знаєш який у ворона дзьоб?
- У місті.
- Справді? - мене завжди дивувало, як люди живуть у селах, а у містах, мабуть, це ще важче.
- Справді. А ти де живеш?
- Тут.

- Ei bine, nici eu nu știu cine ești tu.
- Numele meu este Mark.
- Mișto! Iar eu sunt Isidora. Ei bine, ți-am răspuns la întrebare. Așa că, te rog, acum pleacă de aici, am spus și, întorcându-mă brusc, am dispărut în adâncul deșelui.

Seara, când i-am povestit singurei mele prietene, Alisa, despre neobișnuita întâlnire, ea m-a întrebat:

- Dora, cine era tipul ăla?
- Numele lui este Mark. Și nu am reușit să îl alung.
- Nu ai reușit? Tu? Wow! Deci, nu e genul timid.

Următoarele câteva zile au fost ca de obicei. Mă gândeam că nu voi mai vedea oameni pentru o vreme, așa că eram într-o dispoziție bună. Dar, din păcate, într-o zi m-am întâlnit din nou cu Mark.

- Ești din nou aici?, am întrebat eu.
- Bună, Isidora. Cum îți mai merge?
- Eram bine, dar apoi ai apărut tu. Deci rău! m-am rățoit la el.
- Uite!, și a aruncat ceva. Am prins-o. Era o figurină de lemn în formă de pasăre.
- Ce e asta?, am întrebat eu.
- O figurină din lemn. Am sculptat-o chiar eu.
- Da, văd că e o figurină.
- I-am dat pasărea înapoi.
- Ce fel de pasăre e asta?
- Un corb.
- Hm, nu este. Un corb are o formă diferită a ciocului.
- Serios?
- Da. Unde locuiești de nu știi cum e ciocul unui corb?
- În oraș.
- Ah! Întotdeauna m-am întrebat cum trăiesc oamenii la țară, dar la oraș cred că e și mai greu.
- Mă rog. Tu unde locuiești?

- Тут - це де?

- У лісі. Слухай, а тобі не важко жити в місті?

- Ну знаєш, я думаю, це легше, ніж жити в лісі. Тут же ні електрики, ні магазинів, ні людей.

- На мою думку, останнє - це плюс. - відповіла я.

З цього часу Марк став часто приходити в мій ліс. Спочатку це дратувало. А потім я звикла, і ми стали друзями.

Одного разу, ідучи на прогулянку, я побачила в лісі дивну Тінь. Вона була схожа на людину, але було зрозуміло, що це не так. На Тіні був чорний плащ, з-під якого світилися червоні очі. Ця Тінь була страшна. Вона просто стояла і дивилась. Це тривало лише мить, а потім Тінь зникла. Я швидко викинула з голови цю дивну примару і покрокувала далі.

74

Зустрівшись згодом з Марком, ми пішли гуляти галявиною і знайшли пораненого їжачка. Необхідні для тваринки ліки були в моєму будинку, якій стояв посеред лісу. Тож ми поквапилися туди.

- Можеш заходити, якщо хочеш. - сказала я Марку. - Сідай десь там.

Я поклала їжачка в корзину і пішла шукати необхідне зілля.

- Ти що, живеш сама? - спитав Марк.

- Ні. Тут ще живе моя подруга Аліса. Алісо, ти де? У нас гості.

Аліса визирнула з іншої кімнати.

- Привіт! Я Аліса. А ти, мабуть, Марк. Так круто, що ти прийшов. В нас гостей сто років не було! А я не вельми люблю сонячне світло, тож можу виходити з хати тільки вночі. - Аліса пройшла крізь стіл а потім сіла на крісло.

- Aici.
 - Aici, unde?
 - În pădure. Ascultă, nu ți-e greu să trăiești în oraș?
 - Știi, cred că e mai ușor decât să trăiești în pădure. Aici nu există electricitate, nu există magazine, nu există oameni.
 - Ei, acesta din urmă este un avantaj, i-am răspuns.
- Din acel moment, Mark a început să vină des în pădurea mea. La început a fost enervant. Dar apoi m-am obișnuit cu el și am devenit prieteni.

Într-o zi, când mă plimbam, am văzut o Umbră ciudată în pădure. Arăta ca un om, dar era clar că nu era om cu ade-vărat. Umbra purta o mantie neagră, de sub care străluceau ochi roșii. Această Umbră era înfricoșătoare. Stătea acolo și privea. A durat doar o clipă, apoi Umbra a dispărut. Mi-am scos repede din minte ciudata figură fantomatică și am mers mai departe.

Întâlnindu-mă cu Mark la scurt timp după aceea, am ieșit la o plimbare în luminiș și am găsit un arici rănit. Medicamentul necesar animalului era în casa mea, care se afla în mijlocul pădurii. Așa că ne-am grăbit să ajungem acolo.

- Poți să intri dacă vrei, i-am spus lui Mark. Stai jos undeva acolo.

Am pus ariciul în coș și m-am dus să caut poțiunea potri-vită.

- Locuiești singură?, m-a întrebat Mark.

- Nu. Aici locuiește și prietena mea. Alisa, unde ești? Avem musafiri.

Alisa își făcu apariția din cealaltă cameră.

- Bună! Eu sunt Alisa. Iar tu trebuie să fi Mark. Ce drăguț din partea ta că ai venit. Nu am mai avut vizitatori de mult timp! Și nu prea îmi place lumina soarelui, așa că nu pot ieși din casă decât noaptea.

- Як ти це зробила?

- Я привид.

- А, зрозуміло.

Я пішла подивитись, чи все добре з їжачком, і чула їх розмову з сусідньої кімнати.

- А чому ви живете тут, у лісі? Чий це дім?

- Це дім тітки Надії. Ми жили в неї. Вона нас вчила, чого сама знала. А коли її не стало, ми залишились тут.

- Тітка Надія - це Ізидорина мати?

- Ні.

- А де ваші батьки?

- Ну я привид, я просто є. Я безсмертна і, навіть, якщо колись була людиною, то я цього не пам'ятаю. А про батьків Дори спитай краще в неї. Знаєш, це взагалі дивно, що вона з тобою розмовляє. А те, що ти зараз сидиш у цій хаті - це взагалі щось із жанру фантастики. Тітка Надія теж не дуже любила людей, але з Дорою в цьому плані не зрівняється ніхто. Вона з радістю буде проводити купу часу з рослинами і тваринами. Але всіх людей проганяє. Ну ти ж бачив. Те ще видовище, коли біловолоса дівчинка раптом стає чорноволосою, та ще й очі змінюються.

- Якщо ти привид, то напевно вмієш літати? – перепитав Марк через хвилину.

Я зайшла в кімнату і якраз побачила, як Аліса піднялась в повітря, а Марк застиг із здивованим обличчям. Я усміхнулась. Так дивно: те, що було для мене буденністю, в інших викликало подив. Аліса завжди то літала, то проходила крізь стіни, то взаємодіяла з предметами як звичайна людина. Привид покружляла в повітрі. І сіла на крісло. Хвилину ми мовчали, кожен думаючи про своє.

- Ізидоро, а де твої батьки? – раптом спитав Марк.

Я заплющила очі, пригадуючи. Але згадала лише теплі

Alisa a trecut prin masă și s-a așezat pe scaun.

- Cum ai reușit să faci asta!? a întrebat Mark uimit.

- Sunt o fantomă.

- Oh, atunci are sens.

M-am dus să văd dacă ariciul e bine și i-am auzit vorbind din camera alăturată.

- De ce locuiți aici, în pădure? A cui e casa asta?

- E casa mătușii Nadejda. Am locuit cu ea. Ne-a învățat tot ce știa. Și când a plecat dintre noi, am rămas să locuim aici.

- Mătușa Nadejda este mama Isidorei?

- Nu.

- Atunci unde sunt părinții voștri?

- Ei bine, eu sunt o fantomă, eu doar exist. Sunt nemuritoare, și chiar dacă am fost om cândva, nu-mi amintesc asta. Ar trebui s-o întrebi pe Dora despre părinții ei. Știi, e cam ciudat că vorbește cu tine. Și faptul că stai în casa asta chiar acum, ei bine, pare dintr-un film fantastic. Nici mătușa Nadejda nu era o persoană prea sociabilă, dar nu există nimeni ca Dora. Și-ar petrece încontinuu timpul cu plantele și animalele. Dar cu oamenii – nu, îi alungă pe toți. Ei, ai văzut-o – o privești de neuitat când o fată cu părul alb devine brusc neagră și ochii i se întunecă.

- Ah, asta așa e. Iar tu, dacă ești o fantomă, poți zbura, nu-i așa? - a întrebat Mark după un minut.

Chiar când intram în cameră Alisa se ridica în aer, Mark a încremenit cu o expresie surprinsă pe față. Eu am zâmbit. Era atât de ciudat: ceea ce era banal pentru mine era surprinzător pentru alții. Alisa zbura mereu, trecea prin pereți sau interacționa cu obiectele ca o persoană normală. Fantomă s-a învățat în aer și s-a așezat pe un scaun. A trecut un moment în tăcere, fiecare gândindu-se la ale sale.

- Isidora, unde sunt părinții tăi? - a întrebat brusc Mark.

Am închis ochii, amintindu-mi. Dar tot ce-mi aminteam

усмішки, мабуть, батьків. А потім брязкіт скла. Темряву і страх.

- Я... я не пам'ятаю. Чесно. В моїх спогадах лише темрява. А потім пригадую, як сиділа біля цього каміна. Тітка Надія заварювала чай, а я знайомилась з Алісою.
- Зрозуміло...

Далі ми розмовляли про все на світі: про світ людей, міста, школи, про наше лісове життя і тварин, про уроки тітки Надії. Аліса розповідала історію про те, як я вперше варила зілля. Розповідати Аліса вміла добре. Вона змахнула рукою й зачепила вазу. Я здригнулась, коли почула, як скло падає на підлогу.

- Вибач, я випадково. – сказала подруга, подивившись на мене. Вона знала, я дуже не люблю, коли розбивається щось скляне.

- Та нічого. - відповіла я.

Я збиралась допомогти Алісі прибрати друзки вази, але мій погляд зачепився за щось на вулиці. Тож я підійшла до вікна.

- Алісо! Йди сюди. Це терміново!

Подруга підлетіла до мене і застигла.

За вікном була Тінь, яку раніше я бачила у лісі.

Алісі знадобилось лиш кілька секунд, щоб зрозуміти, що робити.

- Камін, свічки - усе треба запалити, швидко!

Я кинулась до каміна.

- Де у вас сірники? – спитав Марк.

- Нема! В цьому домі живе відьма - нащо нам сірники?

Поглядом я запалила вогнище у каміні, поки Марк щось шукав у кишнях. Він дістав і включив кишеньковий ліхтар. Аліса пролетіла будинком і спалахнула

erau zâmbete calde, probabil ale părinților mei. Și apoi zgomot de sticlă spartă. Întuneric și frică.

- Eu... Eu nu-mi amintesc. Chiar nu-mi amintesc. Tot ce-mi vine-n minte acum este întunericul. Și apoi îmi amintesc că stăteam lângă șemineu. Mătușa Nadejda făcea ceai și eu începeam să o cunosc pe Alisa.

- Înțeleg, a zis Mark întristat.

Apoi am vorbit despre toate lucrurile din lume: despre lumea oamenilor, a orașelor, a școlilor, despre viața noastră din pădure și despre animale, despre lecțiile mătușii Nadejda. Alisa a spus o poveste despre prima noastră poțiune preparată. Ah, Alisa era o povestitoare bună. Dar, la un moment dat, și-a mișcat mâna și a atins vaza. Am tresărit când am auzit-o căzând pe podea și spărgându-se.

- Îmi pare rău, a fost un accident, a spus prietena mea, uitându-se la mine. Știa că nu-mi place când se sparge sticla.

- E OK, am spus eu respirând adânc.

Aveam de gând s-o ajut pe Alisa să curețe cioburile, dar ochii mi s-au oprit pe ceva afară. Așa că m-am dus la fereastră.

- Alisa! Vino încoace! E o urgență!

Prietena mea a zburat spre mine și a încremenit. La fereastră era Umbra pe care o văzusem în pădure înainte. Alisa a avut nevoie de doar câteva secunde ca să-și dea seama ce să facă.

- Șemineul, lumânările - totul trebuie să fie aprins, repede!

M-am repezit la șemineu.

- Unde aveți chibrituri?, a întrebat Mark.

- Nu am niciunul. În casa asta locuiește o vrăjitoare - de ce ne trebuie chibrituri?

Cu o privire, am aprins focul în șemineu în timp ce Mark căuta ceva în buzunare. A scos o lanternă de buzunar și a aprins-o. Alisa a zburat în jurul casei și a aprins lumânările

Тінь зазирнула через друзки скла і швидко
пірнула всередину будинку.

Umbra s-a uitat printre cioburile de sticlă ale
geamului și **s-a strecurat** rapid în casă.

свічки своїм подихом. В будинку стало доволі спекотно, але нам вдалося таки прогнати Тінь.

Наступного дня до нас знов прийшов Марк. Нажаль, через деякий час повернулась і Тінь. Як і напередодні, ми запалили камін, свічки і ліхтарі, але цього разу Тінь не йшла. Тож весь день ми просиділи, читаючи старі магичні книжки у спробах знайти засіб, щоб позбавитися її.

- Знайшла! – вигукнула Аліса. – Тінь магична. Часом з'являється в місцях, сповнених магією. Найбільш зручно почуватися в темряві, холоді, страху і самотності. Харчується енергією. Полює за джерелом магії, але також може житися енергією будь-якої живої істоти. Тут написано, що ми можемо прогнати її, лише спочатку впустивши у будинок.

- Ти впевнена? Це ризиковано.

- Так, впевнена. - відповіла Аліса.

82

Вона взяла ліхтар і кілька свічок. Потім пішла до однієї зі стін кімнати. До іншої стіни підійшов Марк. З третьої сторони кімнати стала я. Потім ми загасила всі джерела світла. Якусь хвилину нічого не відбувалось. Аж ось я почула, як розбилось вікно. Моє серце стиснулось від жаху. Тінь зазирнула через друзки скла і швидко пірнула всередину будинку. Тут, мов по команді, з різних сторін кімнати засвітилися три вогники, які повільно наближались до Тіні - ми її оточили. Я поставила ліхтар на підлогу і взяла друзів за руки. Ми заплющили очі. Мені було страшно, тож я почала згадувати вивчені на пам'ять вірші і прочитані книжки. Мені це зазвичай допомагало заспокоїтись. Я відчула, як Аліса стиснула мою долоню. Я відкрила очі і подивилась на подругу. Вона усміхнулась мені.

cu respirația ei. S-a făcut destul de cald în casă, dar am reușit să alungăm Umbra.

A doua zi, Mark a venit să ne viziteze din nou. Din păcate, după un timp, Umbra s-a întors. Ca și cu o zi înainte, am aprins șemineul, lumânările și felinarele, dar de data aceasta Umbra nu a vrut să plece. Așa că ne-am petrecut întreaga zi citind cărți vechi de magie în încercarea de a găsi o modalitate de a scăpa de ea.

- Am găsit!, a exclamat Alisa. Umbra este magică. Uneori apare în locuri care sunt pline de magie. Se simte cel mai bine în întuneric, frig, frică și singurătate. Se hrănește cu energie. Vânează o sursă de magie, dar se poate hrăni și cu energia oricărui lucru viu. Aici se spune că o putem alunga doar dacă o lăsăm să intre în casă mai întâi.

- Ești sigură de asta? E riscant, am spus eu, neîncrezătoare.

- Da, sunt sigură, răspunse Alisa.

A luat o lanternă și câteva lumânări. Apoi a mers pe un perete al camerei. Mark s-a dus la celălalt perete. Pe a treia parte a camerei am stat eu. Apoi am stins toate sursele de lumină. Nu s-a întâmplat nimic o vreme. Dintr-o dată am auzit o fereastră spărgându-se. Inima mi s-a scufundat de groază. Umbra s-a uitat printre cioburile de sticlă ale geamului și s-a strecurat rapid în casă. Apoi, ca la comandă trei lumini au strălucit din părți diferite ale camerei și s-au apropiat încet de Umbră - o înconjurasem. Am așezat felinarul pe podea și i-am luat de mână pe prietenii mei. Am închis ochii. Eram speriată, așa că am început să-mi amintesc poezii pe care le învățasem pe de rost și cărți pe care le citisem. De obicei, asta mă ajuta să mă calmez. Am simțit-o pe Alisa strângându-mi mâna. Am deschis ochii și m-am uitat la prietena mea. Ea mi-a zâmbit.

- Știi o mulțime de poezii!, a spus Mark.

- Багацько ти знаєш віршів! – сказав Марк.
- Я що, говорила в голос? – спитала я.
- Так. – засміялась Аліса, а за нею і Марк.

Навіть мені стало смішно, хоча скоріш тому, що сміялись вони. А з Тінню в той час коїлось щось дивне. Вона почала розпливатись, а потім і зовсім зникла. Навіть вікно, яке вона розбила, щоб увійти сюди, стало цілим. Тож усе, що залишилось від Тіні - це спогад і чорний плащ на підлозі.

- Дякую. – промовила я. – Я дуже рада, що ми друзі.

- Am vorbit cu voce tare?, am întrebat eu.
- Da, a râs Alisa, urmată și de Mark.

Chiar și eu m-am amuzat, deși era mai mult din cauza râsului lor. Între timp, ceva ciudat se întâmpla cu Umbra. A început să se estompeze, iar apoi a dispărut cu totul. Chiar și fereastra pe care o spărsese ca să intre aici a devenit întregă. Așa că tot ce a rămas din ea a fost o amintire și o mantie neagră pe podea.

- Mulțumesc!, am spus eu. Sunt atât de fericită că suntem prieteni.

Пригоди Бори та Гарбі

 Марія Шусь

86

Привіт! Я - **Бора**, перевертень. Вдень я дівчинка з чорним, як вуглинка, волоссям і зеленими очима, а вночі у мене виростають чорні крила, волосся стає довшим, а ще з'являються великі роги. Живу я нагорі, там де хмари, у великому чорному замку з високими вежами. Мені 19 років, і я живу тут зовсім одна.

Одного разу, коли я ходила по своєму замку, раптово побачила незвичайне яйце - велике і чорне. Через декілька годин з нього вилупився маленький чорний дракончик. Він розкрив свої блискучі лускаті крильця і чхнув полум'ям.

- Гей, я ледве не обпеклася! - закричала я.

- А не треба на мене кричати! Мені все ж таки неприємно! - відповів дракончик смішним сердитим голосом, тріпаючи своїм маленьким хвостиком.

Здивована його вмінням розмовляти, я запропонувала:

- Ну годі сваритися, давай дружити!

- Добре! - погодився дракончик, весело плескаючи крильцями.

Через кілька днів дракончик, якого я називала просто

Aventurile lui Bora și Garby

 Mariia Shus

Bună! Eu sunt **Bora**, un vâcolac. În timpul zilei sunt o fată cu păr negru cărbune și ochi verzi, iar noaptea îmi cresc aripi negre, păr mai lung și coarne mari. Am 19 ani și locuiesc singură într-un castel mare și negru, cu turnuri înalte. Casa mea este acolo, sus, unde sunt norii.

Într-o zi, când mă plimbam prin castelul meu, am văzut deodată un ou ciudat – era mare și negru. Câteva ore mai târziu, un mic dragon negru a ieșit din el. Acesta și-a deschis aripile strălucitoare și solzoase și a strănutat flăcări.

- Hei, era să mă ard! am țipat eu.

- Nu țipa la mine! Până la urmă nu e plăcut nici pentru mine!, a răspuns dragonul cu o voce amuzantă și furioasă, fluturându-și coada mică.

Surprinsă de capacitatea lui de a vorbi, i-am sugerat:

- Ei bine, nu vreau să ne certăm, hai să fim prieteni!

- Sigur! a fost de acord dragonul, bătându-și vesel aripile.

Câteva zile mai târziu, dragonul, căruia i-am spus simplu „Micul dragon” m-a chemat într-un loc nou.

- Hai să căutăm aventura!, a exclamat el, cu ochii strălucind de entuziasm.

- Nu, nu-mi prea plac aventurile, i-am răspuns eu, puțin iritată. Dar, în cele din urmă, m-a convins. Dragonul nu a ales cea mai bună cale. Mai întâi ne-am plimbat printre nori, bucurându-ne de marea albă și pufoasă de sub picioarele noastre. Apoi am zburat peste munți noaptea, săltând pe stâncile care străluceau în lumina lunii. Dintr-o dată, o săgeată a zburat pe lângă noi. Am știut imediat că ceva nu era în regulă. Soarele a dispărut de pe cer, a început o furtună. Iar în jurul nostru totul a devenit negru și a început să plouă. Apoi, din norii negri a apărut o femeie mare și neagră, cu o mantie lungă care flutura în vânt.

- Bună seara, permiteți-mi să mă prezint, domnișoara Paunala. Și dumneavoastră cine sunteți?, a întrebat ea cu un zâmbet rece.

- Eu sunt Bora, am răspuns, simțind un fior pe șira spinării.

- Și eu... uh... cum mă cheamă, Bora? a întrebat dragonul, ascunzându-se în spatele meu.

„Hmm, Bobick, poate?”, m-am gândit eu. Și atunci mi-a venit ideea!

- Numele tău este Garbilance, iar prescurtat - Garby, i-am răspuns.

- Îmi place! Eu sunt Garby! - a mârâit dragonul spre Paunala.

- Înțeleg, spuse Paunala, zâmbind răutăcios. Acum, am să vă cer să-mi părăsiți țara.

- Stai, stai! Țara ta? am întrebat eu. Nu-mi venea să-mi cred urechilor.

- Exact, țara mea! Și dacă nu plecați, o să vă îndepărtez chiar eu!, iar vocea i-a devenit și mai amenințătoare.

„Oh, e atât de rea”, m-am gândit eu, dar totuși am adăugat:

- De ce să plec? Nu voi pleca!

- Ei, bine, nu pleca, a răspuns Paunala, cu ochii sclipitori. Atunci vino și luptă-te cu mine!

- Nu, nu prea îmi place propunerea ta, i-am răspuns eu.

- Добрий вечір, дозвольте представитися, Місс Паунала. А ви хто? - спитала вона з холодною

УСМІШКОЮ.

- Bună seara, permiteți-mi să mă prezint, domnișoara Paunala. și dumneavoastră cine sunteți?, a întrebat ea cu un **zâmbet** rece.

«маленький дракон», покликав мене в якесь нове місце:
- Ходімо шукати пригоди! – вигукнув він, його очі сві-
тилися збудженням.

- Ні, я не люблю пригоди, - відповіла я, трохи нервуючи.
Але врешті-решт ми пішли. Дракончик обрав не най-
кращий шлях. Спочатку ми йшли по хмарам, насолод-
жуючись білим пухнастим морем під ногами. Потім
вночі летіли понад горами, стрибаючи по камінню, яке
світилися в місячному світлі. Раптово, повз нас проле-
тіла стріла. Я одразу збагнула, що щось не так. З неба
зникло сонце, почалася буря, все навкруги почорніло і
почалася злива. Потім з чорних хмар з'явилася велика
чорна жінка з довгим плащем, що розвивався по вітру.

- Добрий вечір, дозвольте представитися, місс Пауна-
ла. А ви хто? - спитала вона з холодною усмішкою.

- Я – Бора, - відповіла я, відчуваючи, як холод пробіг по
спині.

- А я... ееее... а як мене звать, Бора? - спитав дракончик,
ховаючись за моєю спиною.

«Можливо, Бобік?» - подумала я. І ось, придумала!

- Тебе звать Гарбіланс, а скорочено Гарбі, - відповіла я.

- Мені подобається! Я – Гарбі! - радісно прогарчав дра-
кончик Пауналі.

- Ясно, - сказала Паунала, зловісно всміхаючись. - А те-
пер, я хочу попросити вас піти з моєї землі.

- Стоп, стоп, стоп - твоєї? - запитала я, не вірячи своїм
вухам.

- Так, моєї. А якщо не підете, то я вас сама приберу! - її
голос став ще більш загрозливим.

«Ах, яка вона зла», - подумала я і промовила:

- Чого це я повинна йти? І не подумаю!

- Ну добре, не йди, - відповіла Паунала, її очі блищали.

- Але тоді йди зі мною битися!

- Ні, щось мені твоя пропозиція не дуже подобається, -
відповіла я.

Паунала почала чаклувати, в повітрі засяяли блискавки.

- Еге-гей!

- Припини!

- Нііі! Йди битися!!!

Я не могла залишити це так і пішла в бій. Але я згадала, що в мене немає зброї. На щастя, Гарбі знайшов поламаний меч, і за допомогою свого вогню він зробив мені новий. Меч був дуже красивий, із сяючими рунами на лезі. Як тільки почався бій, було дуже складно, але потім я добре справлялася. Врешті-решт, злої Паунали не стало, залишився лише маленький шар зі злом. У той час, як я раділа, з неба опустився Ангел, з яскравими білими крилами, і промовив:

- Ти зробила добру справу. Тепер зла буде менше, а добра - більше.

94

Після цієї пригоди в мене з'явилися нові друзі, і я разом з ними та Гарбі жили довго та щасливо.

Paunala și-a început vrăjile. Fulgerele luminau cerul din toate părțile.

- Hei, hei! Oprește-te!

- Nu!!! Vino și te luptă!

Nu puteam să o las așa și m-am pornit spre ea. Dar mi-am amintit că nu aveam arme. Din fericire, Garby a găsit o sabie ruptă și, cu ajutorul focului său, mi-a făcut una nouă. Sabia era foarte frumoasă, cu modele strălucitoare pe lamă. Odată ce a început lupta, a fost foarte dificil, dar apoi m-am descurcat bine. În cele din urmă, malefica Paunala a dispărut, rămânând doar o minge mică cu răutate. În timp ce mă bucuram, un înger cu aripi albe strălucitoare a coborât din cer și mi-a spus:

- Ai făcut o faptă bună. De acum înainte, în lume, va exista mai puțin rău și mai mult bine.

După această aventură mi-am făcut o mulțime de prieteni și am trăit fericită până la adânci bătrâneți, alături de ei și de Garby, Micul Meu Dragon.

Страх звичаю

✍ Ростислав Виговський

Англія, 1986 рік. Серед різноманіття гучних криків відвідувачів і тріску посуду на кухні під дахом таверни на горищі живе Алекс. Але зараз його немає вдома. Зараз він краде торт з цифрою 27. 28 лютого - день народження цього незрозумілого генія.

96

Алекс вже поруч з таверною. Він ішов швидко, але спокійно. Він втомився, присів на сніг і відпочиває. Раптом його спокій порушує яскраве світло і звуки їзди по снігу. Алекс зрозумів, що це машина. Він сховався за дерево, яке він з трудом виявив завдяки фарам, темне і непомітне дерево. Алекс спостерігав за машиною, яка зупинилася. З неї вийшли люди. Жодної душі не було, крім Алекса, двох дам, які акуратно виходили з машини, і водія. Як тільки дами вийшли, Алекс запанікував і почав закопуватись під сніг, сподіваючись, що його не знайдуть. Той самий Хоробрий Алекс, раніше член угруповання «Сини металу», тепер шарахається від людей, які могли його побачити. Коли люди пішли дуже далеко, Алекс викопався зі снігу і незграбно зайшов за будівлю таверни. Але от він знову запанікував,

Teama de vamă

 Rostislav Vygovsky

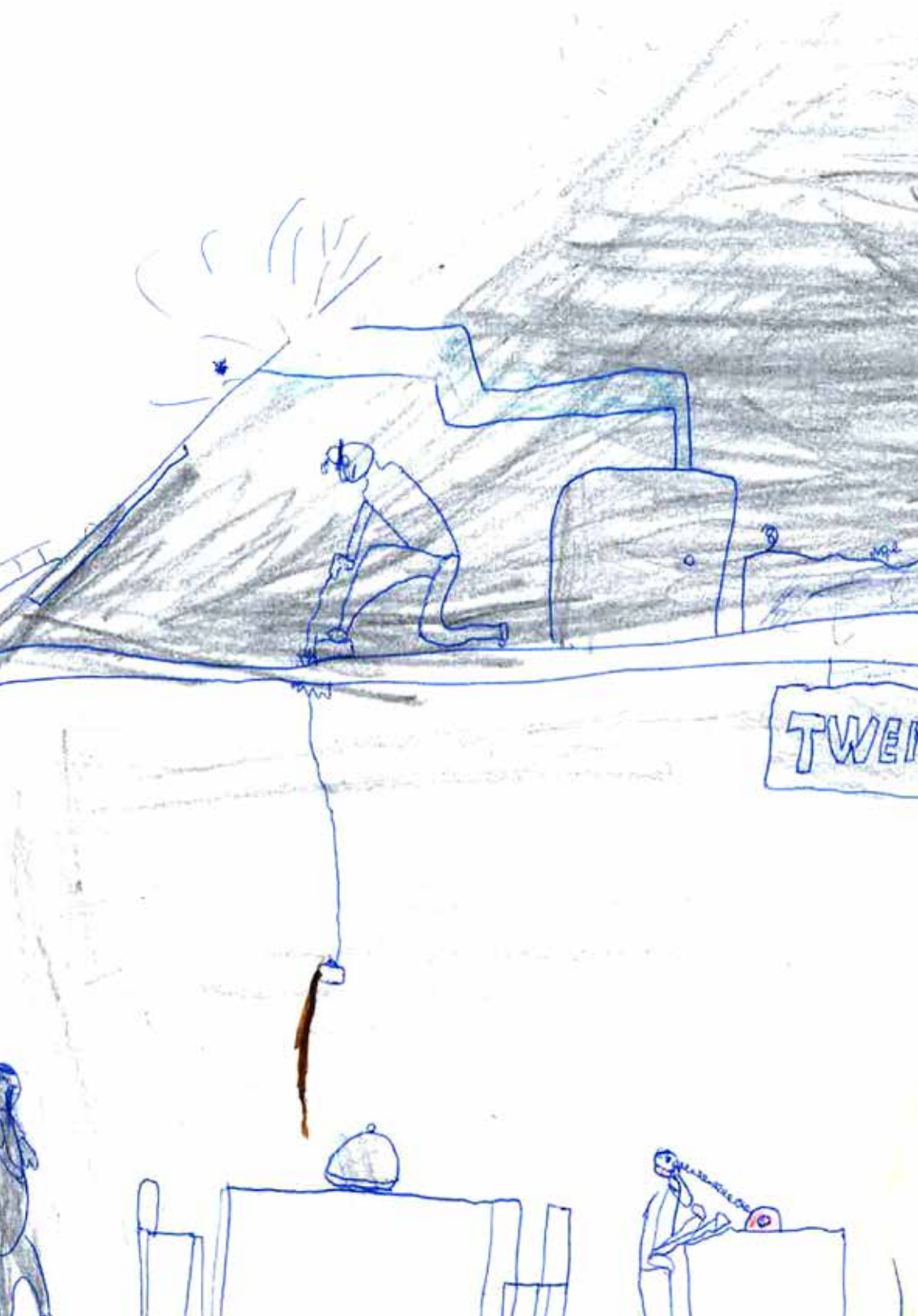
Anglia 1986. Alex trăiește în podul unei taverne. Viața lui este acompaniată de un amalgam de zgomote: strigăte puternice ale vizitatorilor, dar și troncăneli de vase care se aud din bucătărie.

În acest moment, Alex nu este acasă. Exact acum el fură un tort cu numărul 27 pe el. 28 februarie este ziua de naștere a acestui geniu neînțeleș.

97

Timpul trece repede, Alex este deja în fața tavernei. Merge rapid, dar calm. Este obosit, s-a ghemuit pe zăpadă și se odihnește. Dintr-o dată, liniștea lui este întreruptă de o lumină puternică și de sunetul unei mașini pe zăpadă. Într-o secundă se pitește în spatele unui copac, pe care l-a descoperit cu greu din cauza farurilor. Un copac întunecat și discret. Băiatul privește mașina oprită. Coboară niște oameni. În jur nu e nimeni în afară de Alex, două doamne care coboară cu grijă din mașină și șoferul.

Imediat cum a văzut doamnele, Alex s-a panicat și a început să se îngroape sub zăpadă, sperând că nu-l vor găsi. Același

VENTY £ pounds

бо втратив свій капелюх з біркою «Акція 49,99 фунтів». Цей капелюх був на ньому завжди: у ванній, у ліжку і навіть влітку. Він повернувся і 10 хвилин шукав капелюх, знайшовши його під снігом поруч з деревом. Він зі сльозами на очах надів засніжений капелюх. Потім він зайшов за таверну, забрався по сходах і відкрив саморобні двері на горище.

Тепер Алекс вдома, в затишку і комфорті. Він швидко з'їв шматочок торта, а решту поклав у саморобний холодильник (це насправді була коробка, до якої була проведена труба з крижаної вулиці). Алекс ліг на порваний матрац, і як колискова, звуки таверни допомогли йому заснути. Тепер Алекс спить. Ніч минула. Алекс прокинувся. Він не знав, котра година. Зараз ще холодніше, ніж учора вночі. На його горищі була плюсова температура – зберігай, що хочеш. Тут було багато саморобних скриньок. Він взяв коробку в руки, відкрив її – там лежав інструмент, який служив Алексу вірою і правдою. Це був саморобний гарпун (насправді, це був іграшковий пістолет, у дуло якого був вставлений гачок з ниткою). У підлозі горища було багато дірок, завдяки яким Алекс міг дивитися на людей, а люди не могли бачити його. Він взяв гарпун, підійшов до дірки, прицілювався, і пролунав різкий, але тихий звук, схожий на звук пружини. Гачок одразу розтягнувся на чотири фути – він зачепив чашку за так зване вушко і підтягнув чашку з чаєм. Коли чай був доставлений нагору, Алекс насолодився гарячим напоєм. Алекс «підзарядився» і почав рахувати людей у барі: 1 бармен, 2 людини у туалеті (Алекс взяв чай у одного з них) і 4 людини у залі. І ніхто не помітив, як Алекс «загарпунив» їжу.

Алекс вийшов прогулятися. Але він не виходив на вулицю. Він просто відкрив саморобні двері і вийшов у

Alex Viteazul, fost membru al facțiunii Fiii Metalului, acum se ferește de oamenii care îl pot vedea. Când oamenii se îndepărtează, Alex se dezgroapă din zăpadă și merge stângaci în spatele clădirii tavernei. Dar aici intră din nou în panică, îi lipsește pălăria cu eticheta „Stock £49.99”. Această pălărie a fost mereu cu el: în baie, în pat și chiar și vara. S-a întors în grabă și timp de 10 minute a răscolit peste tot după pălărie, găsind-o sub zăpadă, lângă acel copac. A îmbrăcat-o cu lacrimi în ochi, chiar dacă era acoperită de zăpadă. Apoi s-a dus în spatele tavernei, a urcat scara și a deschis ușa improvizată spre pod.

Alex este în confortul casei sale deja. Mănâncă repede o bucată de tort, iar restul este depozitat în frigiderul improvizat (de fapt o cutie, în care era introdusă o țevă de pe strada înghețată). Alex s-a întins pe salteaua ruptă și, ca de obicei, sunetele venite de jos, din tavernă, l-au ajutat să adoarmă în loc de cântec de leagăn.

A doua zi, când Alex se trezește nu are idee cât e ora. E chiar mai frig decât noaptea trecută. În camera lui sunt o mulțime de cufere. Ia o cutie în mâini, o deschide - acolo găsește unele care îl ajutase de multe ori până acum. Un harpon făcut de el. De fapt, este un pistol de jucărie cu un cârlig și o sfoară legată de cârlig.

În podeaua mansardei sunt găuri, datorită cărora Alex poate privi oamenii, dar oamenii nu-l pot vedea pe el. Alex ia harponul, merge la una din crăpături, țintește, iar un sunet ascuțit, dar liniștit, ca sunetul unui arc, se aude în jur. Cârligul s-a întins imediat - a agățat o ceașcă cu ceai de așa-numita ureche și a tras-o în sus. Când ceaiul a fost livrat la etaj, Alex s-a bucurat de băutura fierbinte. După ce și-a „reîncărcat” astfel bateriile, a început să numere persoanele din bar: 1 barman, 2 persoane în toaletă (Alex i-a luat ceaiul uneia dintre ele) și 4 persoane

у Евіла був страшний секрет.

ЩОНОЧІ ЕВІЛ ЛОВИВ ЧЕРВ'ЯКІВ, СМАЖИВ ЇХ НА СКОВОРАДІ І ЇВ.

ПОТІМ ЕВІЛ ЗМУШУВАВ СЕБЕ ПОТІТИ...

Evil avea un secret teribil.

ÎN FIECARE NOAPTE PRINDEA VIERMI, ÎI PRĂJEA ÎNTR-O TIGĂIE ȘI ÎI MÂNCA.

APOI SE FORȚA SĂ TRANSPIRE, ÎȘI ADUNA TRANSPIRAȚIA ȘI...

двір. Зараз уже день. Він це зрозумів за положенням сонця. Алекс ліг на сніг, закрив очі і мріє. Він потрапив у свої думки. Алекс бачить білу кімнату. Потім там з'являється силует, тінь, яка говорила: «Що ви тут робите? Хто ви?». Але Алекс не може відповісти, і навіть не може поворухнутися. І це дивно. Тінь говорить дуже реалістично. Настільки реалістично і натурально, що Алекс вирішив відкрити очі. Алекс повільно почав піднімати повіки. Все зникло – біла кімната, силует і думки зникли, крім одного. Голос ще присутній. Алекс зрозумів, що звуки доносяться зліва і Алекс вирішив повернути туди голову:

- Чоловіче, це місце для персоналу! - долинав голос.

Алекс нічого не бачив, бо важко дивитися через засльозені очі. Алекс поморгав. Він побачив людину і почав усвідомлювати. Алексу не здалося – людина і справді дивилася на нього. Це був прибиральник. Алекс здригнувся і встав зі снігу. Алекс почав бігти. Перестрибуючи через паркани, коробки, і інші перешкоди, Алекс втік вже дуже далеко від таверни. Але він не звертав на це увагу. Він був у своїх думках. А точніше у спогадах. 1978 рік, літо, Алексу на той момент було 19 років. Він дуже радіє і хвилюється, адже це мав бути дуже важливий момент у його житті, і Алекс мав показати весь свій потенціал. Завтра Алекс виступає на конкурсі з визначення найкориснішого винаходу. Він думає, що у нього буде найкращий винахід. Він змінює мозок людини. Після впливу цього винаходу людина стає розумнішою і добрішою. І все мало б пройти ідеально, якби не старший брат Алекса, Евіл Буріш. Евіл постійно робив підлості своєму молодшому і розумному брату Алексу. І винахід Алекса не залишився осторонь. У Евіла був страшний секрет. Щоночі Евіл ловив черв'яків, смажив їх на сковороді і їв. Потім Евіл змушував себе потіти.

în hol. Niciunul dintre ei nu l-a observat cum „a harponizat” mâncarea.

După asta, Alex a ieșit la o „plimbare”. Dar nu a ieșit afară. A deschis doar ușa improvizată și a ieșit pe terasă. Acum era zi, și-a dat seama de asta după poziția soarelui. Băiatul s-a întins pe zăpadă, a închis ochii și a început să viseze. Era prins în gândurile sale...

Alex vede o cameră albă. Apare o siluetă, o umbră care vorbește cu el: „Ce faci aici? Cine ești?”. Dar Alex nu poate răspunde și nici măcar nu se poate mișca. E totul ciudat. Umbra vorbește foarte realist. Atât de realist și natural încât Alex decide să deschidă ochii. Dar când începe să-și ridice pleoapele, totul dispare - camera albă, silueta și gândurile au dispărut, cu excepția unui singur lucru. Vocea este încă acolo. Alex și-a dat seama că sunetele veneau din stânga și a decis să întoarcă capul:

- Omule, acesta este un loc pentru personal!, se auzi vocea.

Alex clipi, ochii lui lăcrimați îl încurcau să vadă bine. Văzu un bărbat și începu să conștientizeze - bărbatul chiar se uita la el. Era omul de serviciu. Alex se cutremură și se ridică din zăpadă și începu să fugă. Sărind peste garduri, cutii și alte obstacole, fugi foarte departe de tavernă. Dar chiar și așa, e în propriile sale gânduri. Sau mai degrabă, în amintiri.

1978, vara, Alex avea 19 ani la acea vreme. Era foarte fericit, acel moment ar fi trebuit să fie foarte important în viața lui. Alex ar fi trebuit să-și arate întregul potențial. A doua zi, Alex trebuia să participe la un concurs pentru a determina cea mai utilă invenție. El credea că invenția lui va fi cea mai bună. O invenție care schimbă creierul uman. După expunerea la această invenție, o persoană devine mai inteligentă și mai bună.

Totul ar fi trebuit să meargă perfect dacă nu ar fi fost fratele mai mare al lui Alex, Evil Burish. Acesta îi tot făcea diverse

Він збирав свій піт і варив з нього чарівне зілля. Це зілля перетворювало все хороше на погане. Наприклад, красивого добряка за допомогою зілля можна було перетворити на потворного вигнанця зі злою душею. І от Евіл вирішив відігратися на кращому другові Алекса, Максимі. Максим зламав винахід. Після того, як Алекс запустив свій винахід він вибухнув, і уламки полетіли у людей. Люди почали ненавидіти Алекса, бо він піддав їх небезпеці. Люди ображали Алекса на вулиці, ображали його і принижували. Ось чому Алекс вирішив сховатися від усіх людей на тому брудному горищі.

Алекс повернувся зі спогадів у холодну реальність. Помітивши, що Алекса не доганяють, він пішов назад, роздумуючи. Алекс знаходив схожість з тим прибиральником, незнайомцем і Максом. І це дійсно був Макс. Тим часом Макс пішов у таверну в надії знайти Алекса там. Макс знав, що він живе на горищі і він почав відчувати максимальне зло до Алекса. Макс вже був у головному залі і почав кричати:

- СЛУХАЙТЕ МЕНЕ. ПАМ'ЯТАЄТЕ ТОГО САМОГО АЛЕКСА!? ТАК ОТ ВІН ЖИВЕ ТУТ НА ГОРИЩІ І БЕЗСОВІСНО КРАДЕ У ВАС ЇЖУ І НАПОЇ! ВСІ МИ МАЄМО ПОКАРАТИ ЦЬОГО ОБІРВАНЦЯ!

Люди погодились із Максом і почали готуватись. Через 5 хвилин всі зібрались з вилами, ножами та дубинками за таверною. Всі полізли на горище. Вони не очікували не побачити там Алекса. Вони спустились і почали шукати Алекса, який сам того не знаючи, йшов до них. Раптом Макс побачив Алекса, який йшов по провулку. Макс тихо покликав інших людей, і вони, сховавшись, стежили за Алексом. Макс помітив, що десь попереду на 60 метрів від Алекса був кіт. Це розлютило Макса,

răutăți fratelui mai mic și mai inteligent. Așa că nici invenția lui Alex nu a fost ocolită de răutatea lui Evil.

Evil avea un secret teribil. În fiecare noapte prindea viermi, îi prăjea într-o tigaie și îi mânca. Apoi se forța să transpire, își aduna transpirația și prepara o poțiune magică din ea. Această poțiune transforma orice este bun în rău. De exemplu, cu ajutorul ei, un om frumos și bun la suflet putea fi transformat într-unul cu un suflet plin de răutate. Astfel că Evil a decis să-i dea poțiunea celui mai bun prieten al lui Alex, Maxim, care într-un final a ajuns pe furiș la invenția lui Alex și a defectat-o.

În ziua cea mare, după ce Alex și-a lansat invenția, aceasta a explodat, iar fragmente din ea au zburat spre oameni. Oamenii au început să-l urască pe Alex pentru că i-a pus în pericol. Îl insultau pe stradă și îl umileau. De aceea Alex a decis să se ascundă de toți oamenii în podul acela murdar.

Alex s-a întors din gândurile lui la realitatea rece. Observând că nu-l ajunge nimeni din urmă, s-a oprit și apoi s-a pornit înapoi spre casă. Atunci și-a dat seama că acel om de serviciu semăna destul de mult cu Maxim. Și, da, chiar era el.

Între timp, Maxim a mers la cârciumă sperând să-l găsească pe Alex acolo. El știa că fostul lui prieten locuiește în pod și era tot mai furios că nu-l găsea. Când a ajuns în sala principală, a început să strige:

- ASCULTAȚI-MĂ! Vă amintiți de ACEL ALEX!? EL LOCUIEȘTE AICI ÎN MANSARDĂ ȘI VĂ FURĂ MÂNCAREA ȘI BĂUTURILE FĂRĂ PIC DE RUȘINE! TREBUIE SĂ-L PEDEPSIM PE ACEST NERUȘINAT!!!

Oamenii au fost de acord cu Maxim și au început pregătirile. După cinci minute, toată lumea s-a adunat cu furci, cuțite și bâte în spatele tavernei. Apoi s-au urcat în pod, dar nu l-au găsit acolo. Au coborât și au început să-l caute pe Alex, care, fără să știe, venea spre ei.

тому він непомітно підкрався до kota і без причини побив його палицею. Люди, які дивились на Макса, сильно жахнулися, коли побачили це. Вони намагались забути про жорстокий вчинок Макса, згадавши його слова про те, наскільки поганий Алекс.

Незабаром Алекс, йдучи холодною засніженою вулицею, побачив побитого kota. Алекс виявив співчуття до бідного створіння і вирішив врятувати kota від загибелі. Алекс знайшов шматок м'яса на землі і дав його коту. Він також помітив, що коту дуже холодно, тому Алекс вирішив відірвати великий шматок своєї одежі і замотав у нього kota. Люди були, м'яко кажучи, шоковані від доброго і правильного вчинку Алекса. Вони подивились на Макса, який був у люті від однієї тільки думки, що люди могли перейти на бік Алекса. Макс закричав:

- ВИ ЩО? НЕ РОЗУМІЄТЕ?! АЛЕКС ЖАХЛИВИЙ НЕГІДНИК! ПАМ'ЯТАЙТЕ ЦЕ!

Але люди не слухали Макса, вони накинулися на нього, намагаючись покарати, але він вислизнув з їхніх рук і втік. Люди поспішили підготуватись. Тим часом Алекс, замерзлий, голодний, з котом на руках намагався дійти до свого рідного дому. Майже вставши на сходи, Алекс впав без сил і втратив свідомість. Тепер він думає, що вже ніколи не прокинеться.

Але через деякий час Алекс прокинувся. Він був у кімнаті. Відпочивши, Алекс не розуміє, де він. Його заспокоював кіт, який лежав на його животі і вижив завдяки Алексу. Алекс почув кроки, які наближались і були все голосніше і голосніше. Раптом двері відчинилися і звідти вийшли люди з тортом. Вони сказали: «З днем народження, Алекс». Алекс був здивований. Ще

Deodată Maxim îl văzu pe Alex mergând pe alee. Acesta i-a chemat încet pe alți oameni, iar ei, pitindu-se, îl urmăreau pe Alex, căutând momentul perfect să-l atace.

Maxim a observat că undeva la 60 de metri în fața lui Alex era o pisică. Acest lucru l-a înfuriat atât de tare că s-a strecurat în liniște până la pisică și a lovit-o cu un băț fără niciun motiv. Oamenii care se uitau la Maxim au fost foarte îngroziți când au văzut asta. Au încercat să-și abată atenția de la actul brutal făcut de Maxim, amintindu-și cuvintele lui despre cât de rău era Alex.

La scurt timp, Alex, ajungând la pisica bătută, a decis s-o salveze de la moarte. Băiatul a găsit o bucată de carne aruncată pe undeva și i-a dat-o pisicii să mănânce. De asemenea, a observat că pisica era foarte rece, așa că Alex a decis să-și rupă o bucată mare din haină ca să învelească pisica. Oamenii care erau ascunși și au văzut totul au fost, pur și simplu, șocați de fapta bună a lui Alex. S-au uitat la Maxim. Acesta, furios la simplul gând că oamenii ar putea trece de partea lui Alex, a strigat:

- CE FACEȚI? AȚI UITAT?! ALEX ESTE UN TICĂLOS TERIBIL!
ȚINEȚI MINTE ASTA!

Dar oamenii nu l-au ascultat pe Maxim, l-au atacat, încercând să-l pedepsească. Ah, dar le-a scăpat din mâini și a fugit. Oamenii s-au grăbit să-l caute.

Între timp, Alex, înghețat, flămând, cu pisica în mâini, încerca să ajungă acasă. Aproape stând pe scări, Alex a căzut epuizat și și-a pierdut cunoștința. Credea că nu se va mai trezi niciodată...

Dar după un timp, iată, Alex se trezește. Este în cameră, însă nu înțelege din prima unde se află. Pisica toarce liniștită pe burta lui.

ніхто так його не вітав. Алекс сказав:

- Прошу, не треба, я вам нічого не робив.

Але люди відповіли:

- Алекс, прости за те, що не сприймали тебе як людину, сьогодні ми побачили, що ти дуже добра людина.

Наступного тижня Алексу побудували новий будинок, у якому він досі живе разом зі своїми дітьми і дружиною. І живе він там дуже щасливо, більше не боячись інших людей.

Niște pași se aud, vestind un musafir. Pașii sunt din ce în ce mai zgomotoși. Deodată ușa se deschide, iar oamenii care inițial voiau să se răfuiască cu el, intră în camera lui aducând un tort. „La mulți ani, Alex!”, cântă ei. Alex e foarte confuz, nimeni nu l-a mai felicitat așa până acum.

- Vă rog, nu e nevoie...

Dar oamenii au răspuns:

- Alex, ne pare rău că nu te-am acceptat, astăzi am văzut că ești un om foarte bun.

Timp de o săptămână, oamenii l-au ajutat să-și construiască o casă nouă. Și chiar și azi, Alex locuiește cu copiii și soția lui acolo. Alex nu se mai teme de alți oameni. Alex este foarte fericit.

Тейл і Містер Чак

✎ Микита Виговський

Як ви уявляєте майбутнє: літаючі тарілки та роботи? Ні! Майбутнє – це гори сміття, зламані машини та залишки колишньої цивілізації.

Глава 1. Майбутнє

Одного разу в цьому майбутньому жив учений на ім'я Містер Чак. Він любив досліджувати та винаходити, але його здібності відібрали – його перетворили на робота. Тепер у нього було квадратне тіло, крізь яке проглядали механізми. На голові була дивна пов'язка, а руки виглядали як у манекена. Пересувався він на колесах від зламаного крісла, а живився бензином. Містер Чак жив у старому автобусі зовсім один.

Глава 2. Самотність

Одного разу Чак збирав сміття на звалищі, шукаючи трохи бензину для харчування. Раптом він помітив механізм від якогось робота, який давно був розбитий на шматки металу. Повернувшись до свого автобуса, Чак не міг перестати думати про цю цікаву знахідку. Він постійно згадував про свої втрачені здібності винахідника і вирішив повернутися на звалище, щоб спробувати відновити свій дар.

Theil și domnul Chuck

 Nikita Vygovsky

Cum vă imaginați viitorul?
Farfurii zburătoare și roboți?
Nu! Viitorul este compus din
munți de gunoaie,
mașini sparte și rămășițele
unei foste civilizații.

Capitolul 1. Viitorul

A fost odată ca niciodată în acest viitor un om de știință pe nume domnul Chuck. Îi plăcea să exploreze și să inventeze, dar, la un moment dat, abilitățile i-au fost confiscate - a fost transformat într-un robot. Acum avea un corp pătrat, cu toate mecanismele la vedere. Avea un bandaj ciudat pe cap, iar mâinile lui arătau ca ale unui manechin. Se mișca pe roți de pe un scaun stricat și era alimentat de benzină.

Domnul Chuck locuia singur într-un autobuz avariat.

Capitolul 2. Singurătatea

Într-o zi, domnul Chuck făcea curățenie într-o groapă de gunoi pentru a găsi niște benzină pentru mâncare. Deodată a observat un mecanism de la un fel de robot, care fusese de mult rupt în bucăți de metal. Întors în autobuz, Chuck nu s-a putut opri să se gândească la această descoperire interesantă. Și-a amintit constant de abilitățile pierdute ca inventator și a decis să se întoarcă la groapa de gunoi pentru a-și redobândi darul.

Глава 3. Серйозна робота

Чак підійшов до зламаного робота і згадав усе, що колись умів. Він почав ремонтувати, розбирати, збирати... І ось, через день напруженої роботи він його відновив. Коли Чак увімкнув робота, той заговорив:

- Здрастуйте, господарю!
- Ну, привіт! - сказав Чак. - Я назву тебе Тейлом.
- Я знаю все на світі! - відповів Тейл.
- Справді все? - здивувався Чак.
- Так! - впевнено сказав Тейл.

Відтоді Тейл став незамінним помічником і другом Чака. Разом вони проводили цілі дні, створюючи нові винаходи та розмовляючи про все на світі.

Глава 4. Велика втрата

114

Одного разу Чак і Тейл почули поблизу гучний звук відкриття контейнера. Це був лиходій Вілкінс, він же Вілк. Вийшовши з контейнера, Вілк сказав:

- Тож, Чак, бачу, у тебе є помічник, так?
- Так, а що? - запитав Чак.
- Просто заздрю! - відповів Вілк, а потім скомандував:
- Охорона! Забирайте робота і пішли. І швидше! Попрощайся зі своїм роботом, ха-ха-ха!

Чак закричав:

- Нііі! У тебе немає права!
- Ой, краще мовчи! - відповів Вілкінс і пішов.

Чак знову залишився один і сумував цілий місяць. Але одного разу, коли він пив бензин, знайшов павучка у пляшці. На етикетці було написано «Альт».

Чак сказав:

- Ну, привіт, Альт!

Capitolul 3. Munca serioasă

Chuck s-a apropiat de robotul stricat și, brusc, și-a amintit tot ce știa cândva. A început să repare, să demonteze, să monteze. Și, iată că după o zi de muncă grea, l-a restaurat.

Când Chuck a pornit robotul, acesta a vorbit:

- Bună, stăpâne!
- Ei bine, salut!, spuse Chuck bucuros. Te voi numi Theil.
- Știu totul în lume! i-a răspuns Theil.
- Este adevărat?, a fost surprins Chuck.
- Da! spuse Theil încrezător.

De atunci, Theil a devenit asistentul și prietenul indispensabil al lui Chuck. Împreună au petrecut zile întregi creând noi invenții și vorbind despre tot ce există pe lume.

Capitolul 4. Mare pierdere

Într-o zi, Chuck și Theil au auzit un sunet puternic al unui container care se deschidea în apropiere... Era răufăcătorul Wilkins, alias Wilk. Ieșind din container, Wilk spuse:

- Deci, Chuck, văd că ai un asistent, nu?
- Da, și ce? a întrebat Chuck.
- Sunt doar gelos! răspunse Wilk, iar apoi porunci: Securitate! Ia robotul și hai să plecăm. Și repede! Spune-i la revedere robotului tău, ha-ha-ha-ha.

Chuck a strigat:

- Nuuuuuuu! Nu ai niciun drept!
- O, mai bine taci! i-a aruncat Wilkins și a plecat.

Chuck a devenit din nou singur și a fost trist timp de o lună. Dar într-o zi, când bea benzină, a găsit un păianjen într-o sticlă. Eticheta scria „Alt”.

Chuck a spus:

- Bună, Alt!

- Ти когось втратив? – запитав павучок, бо він був незвичайним павуком та умів розмовляти.

Чак здригнувся від несподіванки, але згодом відповів:

- Так, втратив.

- Кого?

- Мій винахід, моє чудо, мого друга і помічника – робота Тейла. Його забрав лиходій Вілк і відвіз на свою базу, а я навіть не знаю, де вона!

- Я можу тебе туди привести, - сказав павучок.

- Давай! – відповів Чак.

Глава 5. План дій

Коли Чак відповів, сталося щось несподіване. Павучок почав трансформуватися в гігантського павука, і Чак мало не закричав від побаченого.

- Ну, давай же, залазь! – сказав Альт.

Чак пересилив себе, сів на павука, і вони поїхали. Добравшись до бази лиходія, вони виявили, що там ходять сотні охоронців і встановлено багато камер – справжня пастка! Достеменно дослідивши будівлю та околиці, Чак придумав план і почав діяти.

Він порвав свою одягу і зробив сумний вигляд, щоб прикинутися жебраком. Після цього Чак підійшов до одного з охоронців і попросив:

- Дайте монетку, будь ласка.

- Ой, та йди звідси, – відмахнувся охоронець.

Але через 15 хвилин настирливих прохань охоронець таки дав йому 5\$. На ці гроші Чак купив рідину для присипання і налив її у пляшку з-під бензину. Цю пляшку він віддав охоронцю, який одразу її випив. За хвилину він уже лежав на підлозі непритомний.

- Ai pierdut pe cineva? i-a răspuns Alt, pentru că era un păianjen neobișnuit și știa să vorbească.

Chuck tresări surprins, dar după un timp a răspuns:

- Da, l-am pierdut.

- Cine e?

- Invenția mea! Miracolul meu! Prietenul și asistentul meu – robotul Theil. Nenorocitul Vilk l-a luat și l-a dus la baza lui și nici măcar nu știu unde este!

- Pot să te duc acolo, a spus păianjenul.

- Hai! a răspuns Chuck.

Capitolul 5. Planul de acțiune

Când Chuck a răspuns, s-a întâmplat ceva neașteptat. Păianjenul a început să se transforme într-un păianjen uriaș, iar Chuck aproape că a țipat la ceea ce a văzut.

- Ei bine, haide, urcă-te! spuse Alt.

Chuck a înghițit în sec, s-a așezat pe păianjen și au plecat. Ajunși la baza ticălosului, au descoperit că sute de paznici se plimbau pe acolo, erau instalate multe camere - ei bine, o ade-vărată capcană! După ce a studiat amănunțit clădirea și zona înconjurătoare, Chuck a venit cu un plan și a început să acți-oneze.

Și-a rupt hainele și a făcut o mutră tristă ca să se prefacă a fi un cerșetor. După aceea, Chuck s-a apropiat de unul dintre paznici și a spus:

- Dă-mi o monedă, te rog.

- Oh, pleacă de aici! se răsti la el gardianul.

Dar după 15 minute de solicitări persistente, gardianul i-a dat în cele din urmă 5 dolari. Cu acești bani, Chuck a cumpărat un lichid de dormit și l-a turnat într-o sticlă de benzină. I-a dat această sticlă paznicului, care a băut-o imediat. Un minut mai târziu era deja întins pe podea, inconștient.

Після всього, що сталося, він піднявся на найвищу вершину гори зі сміття.

Сів на неї і задумався

про теплі моменти з Теїлом.

După tot ce s-a întâmplat, a urcat pe cel mai înalt vârf al muntelui făcut din gunoarie.

S-a așezat pe el, iar în minte au început să i se

deruleze toate momentele calde cu Teil.

calde

toate momentele

deruleze

Чак обшукав охоронця і зрозумів, що приспав генерала. В його кишенях він знайшов пульт, що вимикав усе світло. Чак натиснув на червону кнопку і світло згасло, а всі охоронці впали через 5 секунд, бо їхня енергія була запитана тільки від світла.

Вілкінс зв'язався по рації з охоронцем і спитав:

- Гей, генерал, чому стало так тихо і темно?

Чак змінив свій голос і відповів:

- Все добре.

- Ех ти, Чак... Ти думаєш, що роботи розмовляють? Ха-ха, ну давай, іди сюди, - засміявся Вілкінс.

Але Чак продовжив свої пошуки і в одному з приміщень побачив Тейла в клітці. Він дістав бластер, відібраний у охоронця, і вистрілив у замок клітки – Тейл був вільний. Раптом з'явився Вілкінс і вистрілив з рушниці у Чака. Пуля летіла швидко, але Тейл стрибнув і прикрив його своїм корпусом. Пуля влучила в Тейла, а потім рикошетом у Вілкінса – обидва вони зникли назавжди.

120

Чак почав ридати і кричати. Після всього, що сталося, він піднявся на найвищу вершину гори зі сміття. Сів на неї і задумався про теплі моменти з Тейлом.

Chuck a cercetat gardianul și și-a dat seama că l-a adormit însuși pe general. În buzunare a găsit o telecomandă care stin-gea toate luminile. Chuck a apăsat butonul roșu și lumina s-a stins, iar toți paznicii au căzut după 5 secunde pentru că ener-gia lor era alimentată doar de lumină.

Wilkins a transmis securității prin radio și a întrebat:

- Hei, generale, de ce a devenit atât de liniștit și de întuneric?

Chuck și-a schimbat vocea și a răspuns:

- Totul e bine.

- Oh, Chuck... Credeai că roboții vorbesc? Ha-ha, haide, vino aici, a râs Wilkins.

Dar Chuck și-a continuat căutarea și într-una dintre camere l-a văzut pe Theil într-o cușcă. A scos un blaster, luat de la gardian și a împușcat în lacătul cuștii. Theil era liber. Deodată a apărut Wilkins și a tras cu o armă în Chuck. Glonțul a zburat repede, dar Theil a sărit și l-a acoperit cu trupul. Glonțul l-a lovit pe Theil și apoi a ricoșat în Wilkins - ambii au dispărut pentru totdeauna.

Chuck a început să plângă amarnic...

După tot ce s-a întâmplat, a urcat pe cel mai înalt vârf al mun-telui făcut din gunoaie. S-a așezat pe el, iar în minte au înce-put să i se deruleze toate momentele calde cu Theil.

Єгор в Країні Смакоти

✎ В'ячеслав Виговський

122

Одного разу в сирому місті Бріндрам, де небо завжди було сірим, а вулиці були порожніми, жив особливий хлопчик на ім'я Єгор. Він жив у старому будинку зі своєю мамою. Місто було настільки вологим, що навіть Єгору іноді було важко дихати.

Одного похмурого дня у Єгора був день народження. Він ще спав, коли його мама тихенько увійшла до кімнати, поставила маленький подарунок на стіл і пішла на роботу. Єгор прокинувся через 20 хвилин, підозріло поглянув на календар і одразу подивився у вікно: погода була дощовою, як завжди. Він відчував страх: щоразу, коли мама зачиняла двері, у нього з'являлося відчуття, що він потрапляє в чарівний світ. Йому це здавалося дивним, але з кожним разом ця картинка ставала все яскравішою.

У пакунку, який залишила мама до дня народження, Єгор знайшов 1 долар, тому що їх сім'я мала небагато грошей. Хлопчик вирішив піти на вулицю і пограти на ці гроші в ігрові автомати. Він йшов серед занедбаних будівель і побачив на підлозі наклейки з баскетбольни-

Egor în țara mâncării

 Vygovsky Viacheslav

A fost odată ca niciodată un băiat special pe nume Egor. Acesta locuia într-o casă veche împreună cu mama sa. Orașul Brindram, în care locuiau, era mereu umed, iar cerul gri și străzile pustii. Aerul era atât umed încât lui Egor îi era uneori greu să respire.

Ziua de naștere a lui Egor picase într-o zi înnorată ca oricare alta. El încă dormea, când mama lui a intrat liniștită în cameră, a pus un mic cadou pe masă și a plecat la serviciu. Egor s-a trezit 20 de minute mai târziu, s-a uitat suspicios la calendar și apoi imediat spre fereastră: vremea era ploioasă, ca întotdeauna. Îi era teamă: de fiecare dată când mama lui închidea ușa, avea senzația că intră într-o lume magică. I se părea ciudat, dar de fiecare dată această imagine devenea tot mai vie.

În pachetul pe care mama sa i l-a lăsat de ziua lui, Egor a găsit un dolar. Familia lor nu avea prea mulți bani. Băiatul a decis să meargă pe stradă și să joace această bancnotă la aparate. S-a plimbat printre clădirile abandonate, unde a găsit multe abțibilduri cu jucători de baschet.

ми гравцями. Він одразу їх підібрав, адже дуже любив баскетбол.

Єгор дійшов до будівлі з ігровими автоматами, пограв в автоматі і, поглянувши на годинник, зрозумів, що вже час повертатися на вечерю. Він побіг додому з усіх ніг. Щоразу, коли він повертався додому, уявляв, що їсть соковитий бургер, хоча знав, що їм це не по кишені. На вечерю знов була каша, і він їв її з небажанням, мріючи про щось смачніше.

Наступного дня рано-вранці Єгор втік на деякий час, знаючи, що на сніданок йому нічого їсти, а мама випрошує гроші у сусідки. Він спустився сходами, йшов по бордюру і побачив ще один долар. Піднявши його, він почав питати себе:

- Хто його сюди поклав? Хто?

За 33 кроки знаходився будинок з ігровими автоматами. Він побіг туди і побачив автомат з баскетболом. На підлозі лежала стрічка з написом «НЕ ГРАТИ!». Але Єгор не звернув на це уваги, бо був дуже схвильований. Він вставив гроші і відчув, як його все більше і більше засмоктує – хлопець вже не міг рухатися. Як солдат, він кричав з усіх сил, поки його не телепортувало в підземелля. Єгор з острахом озирнувся наліво і направо, а попереду були залізні двері з написом:

«Що любить сеньйор Бургер?»

Єгор не знав відповіді і вже через 15 хвилин хотів заплакати. Проте з якогось кутка він почув голос:

- Здається, це піца.

- А ти хто? - спитав Єгор.

- Я Гібри. А ти хто, хлопче?

- Я Єгор. Покажись, будь ласка, - попросив Єгор.

- Ти точно цього хочеш?

- Так, хочу, - відповів Єгор.

Гібри показався і розказав трохи про себе та про те міс-

Le-a luat imediat, pentru că îi plăcea baschetul foarte mult. Iată și clădirea cu aparatele de jucat. A jucat puțin, dar uitându-se la ceas, și-a dat seama că era deja timpul să se întoarcă pentru cină. A fugit acasă din toate puterile. De fiecare dată când ajungea acasă, își imagina mâncând un burger succulent, deși știa că nu și-l puteau permite. A fost din nou terci de ovăz la cină și l-a mâncat fără mare poftă, visând la ceva mai delicios.

A doua zi, devreme, Egor a ieșit din casă pentru o vreme, știind că nu avea ce mânca la micul dejun și că mama lui cerșea bani de la un vecin. A coborât scările, a mers de-a lungul bordurii și a văzut un alt dolar. Ridicându-l, a început să se întrebe:

- Cine l-a pus aici? Cine oare l-a pus?

La 33 de pași se afla o clădire cu aparate de joc. A fugit acolo și a văzut un aparat de baschet. Pe podea era o bandă pe care scria „NU JUCAȚI!”. Dar Egor nu i-a dat atenție pentru că era foarte încântat. A băgat banii și a simțit cum este aspirat din ce în ce mai mult - băiatul nu se mai putea mișca. Ca un soldat, a țipat din toate puterile până când a fost teleportat într-o temniță. Egor s-a uitat speriat în stânga și în dreapta, dar în față erau uși de fier cu inscripția:

„Ce-i place lui Mister Burger?”

Egor nu știa răspunsul. După 15 minute lungi în care nu știa ce să facă, lacrimile începeau deja să-i joace în colțul ochilor. Cu toate acestea, dintr-un colț a auzit o voce:

- Cred că e o pizza.

- Și tu cine ești?, a întrebat Egor.

- Eu sunt Gibri. Și tu cine ești, băiete?

- Eu sunt Egor. Arată-te, te rog!, a cerut Egor.

- Ești sigur că vrei să mă vezi?

- Da, vreau, a răspuns Egor.

Gibri s-a arătat și a povestit un pic despre el și despre locul în care se afla băiatul. Se pare că fusese cândva un servitor al lui

- У замку на третьому поверсі є броня і меч.
А ще ти маєш з'їсти

БУРГЕР!

- Castelul de la etajul trei are armuri și o sabie.
Și trebuie să mănânci

UN BURGER!

Mister Burger, stăpânul Ținutului Mâncării, dar stăpânul său îl concediasse destul de rapid. Egor se afla în fața intrării în lumea magică în care, odată, domneau distracția și voia bună. Acolo nu se termina niciodată mâncarea și în fiecare zi se putea savura ceva nou. Populația era formată din creaturi magice care își foloseau magia pentru a crea mâncăruri uimitoare pentru toate gusturile. Dar, într-o zi, Mister Burger a decis că toată mâncarea din Țara Mâncării ar trebui să fie doar mâncarea care îi place, iar lui îi plăcea doar pizza. Populația țării a refuzat să se supună și a plătit scump pentru asta.

Egor a decis să afle ce s-a întâmplat, așa că a urmat sfatul noii sale cunoștințe și a ales răspunsul „pizza”. În aceeași secundă ușile s-au deschis. Egor s-a uitat în stânga și în dreapta; acolo a văzut vrăjitori în cuști. Băiatul s-a speriat, dar i-a sugerat lui Gibri:

- Hai să-i eliberăm pe toți. Putem?
- Dar cum?
- Încă nu știu.

Egor a coborât capul și fața lui a devenit tristă.

- Ehhhhh...
- Eu știu cum să îi salvăm!, a exclamat Gibri.
- Ei bine, cum?, a întrebat Egor.
- Vezi frânghia aia din stânga?
- Da.
- Vezi balconul cu lacătul deasupra?
- Da. Deci...
- LINIȘTE!

Egor a tăcut imediat.

- Castelul de la etajul trei are armuri și o sabie. Și trebuie să mănânci un burger.

Egor a sărit imediat în acțiune. S-a urcat pe frânghie și a spart fereastra. Mister Burger a auzit sunetele și a urcat scările. Egor s-a ascuns într-un dulap și a văzut o colivie cu o pasăre în ea. Burger s-a uitat prin cameră, nu a găsit pe nimeni și a întrebat:

це, де опинився Хлопчик. Як виявилось, колись він був слугою сеньйора Бургера, повелителя Країни Смакоти, але згодом господар його вигнав. Єгор стояв перед входом до чарівного світу, де раніше панували веселощі та свято, оскільки їжа ніколи не закінчувалася, і кожен день можна було смакувати щось новеньке. Населення країни складалося з чарівних істот, яка за допомогою своєї магії створювали дивовижні страви на будь-який смак. Проте одного разу сеньйор Бургер вирішив, що вся їжа в країні смакоти має бути тільки тою, що подобається йому самому, а любив він лише піцу. Жителі країни відмовилися підкорюватися і дорого за це заплатилися.

Єгор вирішив дізнатися, що сталося, тож послухався поради нового знайомого і обрав відповідь «піца» – в ту ж секунду двері відчинилися. Єгор подивився наліво і направо – там він побачив чарівників у клітках. Хлопчик злякався і запропонував Гібрі:

- Давай їх усіх звільнимо?

- Але як?

- Не знаю.

Єгор опустил голову і його обличчя стало сумним.

- Еххх...

- Я знаю, як їх врятувати! – вигукнув Гібрі.

- Ну і як? - спитав Єгор.

- Бачиш зліва ту мотузку?

- Так.

- Бачиш нагорі балкон з замком?

- Так. То що...

- ТИХО!

Єгор одразу замовк.

- У замку на третьому поверсі є броня і меч. А ще ти маєш з'їсти бургер.

Гібрі розійшовся.

Єгор почав діяти. Він заліз на мотузку і розбив вікно. Сеньйор Бургер почув звуки і піднявся сходами. Єгор сховався в шафі і побачив там клітку з пташкою. Бургер оглянув кімнату, нікого не знайшов і запитав:

- Де цей негідник?

З цими словами Бургер пішов шукати далі. Єгор вийшов з шафи і запитав пташку:

- Як тебе звати?

- Мене зуть Мена. А тебе? - запитала вона.

- Мене зуть Єгор. Я можу тобі якось допомогти?

- Так, візьми ключ і звільни мене, будь-ласка.

- Добре.

Єгор взяв ключ і звільнив Мену.

- Мені ще потрібно звільнити двох людей.

- Я знаю таких! Слідуй за мною, наступна двері твоя.

Єгор пішов до сусідніх дверей і побачив там двох дівчат, запертих за ґратами.

- Давайте я допоможу вам вибратися! Як вас звати?

- Мене зуть Ліза.

- А мене - Лізо.

Єгор знайшов ключ від клітки і звільнив дівчат.

- Ідіть за мною на перший поверх.

Всі пішли за ним. Ліза побачила в тумбочці ключ від клітки чарівників і звільнила їх. Раптом Єгор побачив на столі ключ від третього поверху, а Лізо і Мена голосно розмовляли.

Після того, як Ліза звільнила чарівників, вони почали стріляти магічними іскрами з вікна по сеньйору Бургеру. Коли Єгор піднявся на третій поверх, він почув кроки позаду. Двері перед ним зачинилися, і Єгор мало не заплакав, адже досі боявся закритих дверей. Аж раптом він побачив сокиру, взяв її і зламав двері.

Коли хлопчик вийшов на вулицю, то побачив, що сеньйор Бургер перемагає чарівників. Бургер різко підско-

- Unde este ticălosul ăla?

Cu aceste cuvinte, Burger s-a dus să caute mai departe. Egor a ieșit din dulap și a întrebat pasărea:

- Care este numele tău?

- Numele meu este Mena. Și tu?, a întrebat ea.

- Numele meu este Egor. Te pot ajuta cu ceva?

- Da, ia cheia și dă-mi drumul, te rog.

- Bine.

Egor a luat cheia și a eliberat-o pe Mena.

- Mai am încă doi oameni de eliberat.

- Îi cunosc! Urmează-mă, următoarea ușă este a ta.

Egor s-a dus la ușa alăturată și a văzut două fete închise după gratii.

- Lăsați-mă să vă ajut să ieșiți! Cum vă cheamă?

- Numele meu e Lisa.

- Iar eu sunt Lizo.

Egor a găsit cheia de la cușcă și a eliberat fetele.

- Urmați-mă la parter.

Toți l-au urmat. Lisa a văzut cheia de la cușca vrăjitorilor în noptieră și le-a eliberat. Dintr-o dată, Egor a văzut cheia de la etajul trei pe masă, iar Lizo și Mena vorbeau tare.

După ce Lisa i-a eliberat pe vrăjitori, aceștia au început să arunce cu scânteii magice de la fereastră spre Mister Burger. Când Egor a ajuns la etajul al treilea, a auzit pași în spatele său. Ușile din fața lui s-au închis, iar Egor aproape că a izbucnit în lacrimi, încă îi era frică de ușile închise. Însă imediat a văzut un topor, l-a luat și a spart ușa.

Când băiatul a ieșit afară, l-a văzut pe Mister Burger luptându-se cu vrăjitorii, era pe cale să-i învingă. Burger a sărit brusc în sus și a împroșcat totul în jur cu scânteii strălucitoare - vrăjitorii erau imobilizați și nu puteau face nimic. Egor a fost, de asemenea, orbit de scânteii și pentru o vreme a fost inconștient. În timp ce Egor își revenea, și-a amintit de mama lui și s-a gândit că aceasta își face griji pentru el. Când băiatul

чив вгору і обсіпав усе навколо яскравими іскрами – чарівники були знерухомлені і не могли нічого вдіяти. Єгора теж засліпило спалахом, і на деякий час він знепритомнів. Поки Єгор приходив до тями, він згадував про маму і думав, що вона переживає за нього. Коли хлопчик розплющив очі, над ним стояв сеньйор Бургер, який захопив і зв'язав усіх його друзів – Гібрі, Мену, Лізу та Лізо. Збентежений Єгор почав озиратися і раптом знайшов чиюсь чарівну паличку. Тим часом Бургер крикнув йому:

- Виходь на бій!

Єгор був надто втомлений, щоб битися, але ще більше він хотів перемогти лиходія і врятувати всіх мешканців Країни Смакоти. Несподівано сеньйор Бургер почав нападати. З останніх сил хлопчик виставив вперед руку з чарівною паличкою і відбив першу атаку. Лиходій був здивований, але швидко перегрупувався і продовжив наступати. У цей момент Єгор згадав слова свого друга Гібрі, уявив це у своїй голові та направив паличку на сеньйора Бургера. І от раптом лиходій перетворився на звичайний, але дуже апетитний і соковитий бургер, про який хлопчик завжди мріяв. Тому, недовго думаючи, Єгор взяв і з'їв його. До хлопчика підбігли радісні чарівники і друзі, звільнені від злого чаклунства. Найбільше Єгор зрадів, коли побачив свого друга Гібрі, а той в подяку за порятунок подарував йому чарівну паличку, якою можна було начаклувати будь-якої смачної їжі, скільки захочеш!

Перед тим, як вирушити додому, Єгор домовився зустрітися зі своїми друзями знову в Країні Смакоти. Відтоді він жив добре і щасливо!

П.С.: Ось така у мене історія. А я більше не боюся закритих приміщень, тому що завжди можна знайти вихід.

și-a deschis ochii, Mister Burger stătea deasupra lui, după ce îi prinsese și îi legase pe toți prietenii săi - Gibri, Mena, Lisa și Lizo. Egor a început să se uite confuz în jur și deodată a găsit bagheta magică a cuiva.

Între timp, Burger a strigat la el:

- Ieși la luptă!

Egor era prea obosit să lupte, totuși, își dorea atât de mult să-l învingă pe răufăcător și să-i salveze pe toți locuitorii Țării Mâncării. Deodată, Mister Burger a început să atace. Din ultimele puteri, băiatul și-a scos în față mâna cu o baghetă magică și a respins primul atac. Răufăcătorul a fost surprins, dar s-a regrupat rapid și a continuat să atace. În acel moment, Egor și-a amintit cuvintele prietenului său Gibri, le-a imaginat în capul său și a îndreptat bagheta spre Mister Burger. Și deodată răufăcătorul s-a transformat în cel mai obișnuit, dar foarte apetisant și succulent burger la care băiatul visase dintotdeauna. Așa că, fără să stea prea mult pe gânduri, Egor l-a luat și l-a mâncat. Vrăjitori și prieteni bucuroși au alergat la băiat, eliberat de magia malefică. Cel mai mult s-a bucurat Egor când l-a văzut pe prietenul său Gibri, iar acesta, în semn de recunoștință pentru salvarea sa, i-a dăruit o baghetă magică, care putea evoca orice mâncare delicioasă, câtă vrei!

Înainte de a pleca acasă, Egor a aranjat să își revadă prietenii în Țara Mâncării. Și a trăit fericit până la adânci bătrâneți!

P.S.: Aceasta este povestea mea. Și nu mă mai tem de camerele închise, pentru că întotdeauna poți găsi o cale de ieșire.

Handwriting practice lines consisting of 25 horizontal dotted lines.

140

A series of horizontal dotted lines for writing, spanning the width of the page.

Про обкладинку:

Варвара Дружиніна (13 років) об'єднала ідеї колег-казкарів в обкладинці цієї книги. Своєю ілюстрацією Варя хотіла показати, що в кожного з нас є сила подолати страхи, які живуть глибоко в душі. Перший крок – подивитися їм в очі та визнати, що вони існують. Другий - зрозуміти, що вони живуть всередині тебе. Проте найголовніше, що бути сміливим - не означає не мати страху, а мати силу та мудрість протистояти їм.

Despre copertă:

Varvara Druzhynina (13 ani) este cea care a unit ideile colegilor povestitori în coperta acestei cărți. Prin ilustrația ei, Varia a vrut să arate că fiecare dintre noi are puterea să-și depășească temerile care trăiesc în adâncul sufletului – primul pas constă în a le privi în ochi și a recunoaște că există. Iar a fi curajos nu înseamnă a fi lipsit de frici, ci a avea puterea și înțelepciunea de a le face față.

Working
together

Terre des hommes
Helping children worldwide